

EVROPSKÁ SPACE OPERA

POMNÍKY ZIMY

JAN HLÁVKA, JANA VYBÍRALOVÁ

CYKLUS ALGOR
KNIHA TŘETÍ

BROKILON

Jan Hlávka, Jana Vybíralová

POMNÍKY ZIMY

Copyright © 2017 by Jan Hlávka and Jana Vybíralová

Cover © 2017 by Florent Llamas

For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-334-8 (pdf)

Jan Hlávka
Jana Vybíralová

Pomníky zimy

cyklus „Algor“
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. *Chlad Chiméry **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. *Jas kvasaru **

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé příměří **

* připravujeme

<http://janhlavka.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Menabaran

Špionovi se napětím rozbušilo srdce.

Zůstal stát u výtahu, čekal, až se kroky, které uslyšel, přiblíží. Teprve pak vyrazil, jako by to byla pouhá náhoda.

„Pane premiére,“ uklonil se. „Mám pro vás ty zprávy, jak jste si přál. Všechno je kompletní, seřazené, přesně jak máte rád.“

Podlézavý, radostný tón hlasu, jako pejsek, co vrtí ocasem, když pánečkovi nese kost. Zvládal ten dojem bezchybně a Avrian Dann se ušklíbl, pobaveně a s nádechem opovržení.

„Dobrá. Prohlédnu si je po zasedání.“

„Pane premiére, netroufám si vám radit, ale možná byste to neměl odkládat. Můžete si je přece vzít s sebou.“

„To rozhodně ne. Premiér, co vláčí po parlamentu šanon jako nějaký ouřada, je k smíchu.“

Ano. Avrianu Dannovi vždy záleželo na tom, aby vypadal správně. Vzhled byl důležitý a špion se tomu od něj dobře naučil. Tlustý, plešatý, vždy připravený ohnout hřbet. Tak vypadal, a přesně proto ho nikdy nezačnou podezírat. Každá urážka,

posměch nebo úšklebek, kterými ho častovali, byly ve skutečnosti komplimentem, zatímco se jim všem v duchu smál.

„Ale některé ty dokumenty obsahují zajímavé informace, pane premiére. Opravdu *velmi* zajímavé.“

Špion větu zakončil spikleneckým mrknutím. Význam byl jasný, povedlo se mu vyhrabat na někoho nějakou špínu, a premiér zpozorněl. Podobné věci nikdy nepodceňoval.

Chvíli uvažoval, než kývl.

„Dobrá. Nechte mi to v pracovně, podívám se, až se vrátím. Víte, kde to je.“

Avrian Dann mávl komunikátorem, kterým odemkl dveře svého bytu ve stojednadvacátém patře velkolepé Vládní věže, a špion zakryl rychlou úklonou úsměv ve tváři. Konečně! Konečně bude v pracovně delší dobu sám. Na tuhle šanci čekal celé týdny.

„Jistě, pane premiére. Bude mi ctí! Děkuji za důvěru.“

Dann jen znovu mávl rukou. „A nezapomeňte pak zavřít dveře!“

„Budte klidný, pane premiére. Naprosto bez obav!“

Zůstal sehnutý, dokud Avrian nezmizel v kabině výtahu. Potom se rozběhl o to rychleji. Dokonalé, prostě dokonalé!

Otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Vadu na kráse představoval fakt, že Dann nebydlel sám, někde tu bude jeho žena Violet. Ale ti dva žili prakticky odděleně, manželství bylo jen líbivé divadlo, takže šance, že ho přistihne, byla mizivá.

Přeběhl vstupní místnost a obývací pokoj k posuvným dveřím premiérový pracovny. Nezavřel je za sebou úplně, jen natolik, aby úzkou škvírou viděl ven, kdyby se někdo blížil. Vždycky bylo třeba krýt si záda.

Položil složku, kterou přinesl, na stůl a zul si pravý střevíc. Podrážka pod vložkou byla vydlabaná, v dutině byl vložený malý černý přístroj. Vytáhl ho a dotekem sklopil panel stěny,

za kterým, jak věděl, se nacházel premiérův osobní sejf. Otevíral se pomocí Dannova palce. Pokud ale premiér po každém použití neotřel snímací plošku, zůstala na ní drobounká stopa papilárních linií, kterou přístroj uměl naskenovat a vrátit v imitaci skutečného otisku.

Špion ho přitiskl na plošku a pár vteřin čekal. Pak se ozvalo pípnutí a dvířka se otevřela.

Skoro mu unikl radostný výkřik.

Sejf tvořily dvě přihrádky: horní byla naplněná počítačovými disky a dolní papírovými dokumenty. S disky nemohl dělat nic – vybavení potřebné ke zkopírování bylo příliš velké, aby ho mohl nosit stále u sebe, a vyžádalo by si to příliš času. Navíc mohly být *zajištěné* podobně jako premiérův počítač, kam se pokusil neúspěšně dostat už dvakrát. Papírové složky, to bylo ovšem něco jiného.

Vytáhl komunikátor, obyčejný, až na skrytou aplikaci, kterou mu poslal jeho nadřízený plukovník. Dovolovala pořizovat snímky rychleji, tajně je ukládat, šifrovat a automaticky odesílat hned, jakmile se dostal na dosah správného přístupového bodu. Jakou cestou putovaly pak, na tom špionovi nezáleželo. Jeho úkolem bylo jen zaznamenat vše důležité, hlavně pokud se to týkalo Avriana Danna.

Navlékl si tenké rukavice, jen pro jistotu. Bral jednu složku po druhé, pokládal je na stůl a fotil každý list. Dával pozor, aby žádný nepřehodil, a složky vracel zpět ve správném pořadí. Chyb se nebál – co se stal špionem, cvičil paměť i postřeh třeba na obyčejných dětských hrách nebo zábavných kvízech v holovizi. Ani z kamer neměl strach. Pracovna byla sice nacpaná senzory, ale Dann nesnášel vizuální sledování své osoby, takže uvnitř bytu neměl ani jedinou, a zbylé systémy vypnul automaticky s odemčením dveří.

Samotný obsah složek špion nijak nezkoumal. Kopie smluv.

Finanční zprávy. Sem tam počítačový výpis nebo vytištěný záznam. Nepochybně všechno, anebo skoro všechno sloužilo k možnému vydírání, ale na tom mu nezáleželo. Měl jiný sen, vzhlížel daleko výš než k té místní sebrance.

Přesto se v jednu chvíli zarazil.

Ta složka vypadala obyčejně, označená jenom písmeny N a V, namísto popsaných stran se však objevily kresby. Některé se zdály kreslené pastelkami, většina pouhou tužkou, tu a tam dokonce přes sebe. Věci a lidé, někteří cizí, ale také ti, které špion znal až moc dobře.

Avrian Dann a nějaká žena s divně rozmazaným obličejem. Katastrofický výjev, v němž stěží poznal Artipoli. Jiná žena, schoulená a nahá, opuchlou tvář pokrytou modřinami.

Tvář algorské císařovny.

Špion sebou trhl, když ji poznal. Ne. Netušil, co to má znamenat, netroufal si ani hádat, ale každý z těch obrázků vyfotil pro jistotu dvakrát, než je vrátil do složky a zpět do trezoru.

Zaklapl dvířka, naposledy se rozhlédl, aby měl jistotu, že po sobě nezanechal žádnou stopu, a tiše zamířil pryč. Tělem se mu rozlévala hřejivá spokojenost. Cítil, že právě udělal velký krok ke splnění svého snu – z téhle zásilky bude mít plukovník radost.

Samozřejmě za sebou nezapomněl zavřít dveře.

Území neznámé

Čas obchůzky.

Probudilo ho jako obvykle bzučení šířící se podlahou, sotva patrné, ale sílicí. Otevřel oči, začal dýchat, protáhl se a vstal. Klouby tiše zapraskaly. Přesně věděl, kolik zbývá času, než vyrazí, ale nejdřív se musel najíst.

Došel k velkému tanku, připomínajícímu obrácený průhledný cylindr zabudovaný v podlaze. Do třetiny byl plný zelené, husté hmoty. Naklonil se, dvakrát nabral a vstrčil si ji do úst. Pečlivě si olízal prsty. Bylo to téměř bez chuti a už si skoro nevzpomínal, kdy jedl něco lepšího, ale drželo ho to naživu. To stačilo.

Cestou ven míjel další tanky. Byly prázdné, jejich obsah vyjedl do poslední kapky, stěny otřel a olízal tak, že se leskly jako zrcadla. Tehdy ještě jedl jako obvykle, aby zůstal při maximální síle.

Přitiskl se ke stěně. Počkal na správnou chvíli, a když se dveře otevřely, proběhl malou komorou kolem té bzučící věci, a vyklouzl na chodbu. Tady byla ještě pořád příjemně temná, ale o pár kroků dál začínalo to protivné světlo. Kdyby ho tak mohl rozbít jako poprvé! Jenže tušil, co by následovalo – a další zranění by už nemusel přežít.

Zavřel raději oči úplně a přešel na druhé vidění. Protivné světlo zmizelo, zbyla slabě zářící místa, z nichž vyzařovalo teplo. Většinou tam, kde ve stěnách vedly pálicí dráty. Dřív tou dlouhou chodbou běhal, zkoušel závodit sám se sebou, jen pro ukrácení času, ale to měl ještě dost jídla. Teď už šetřil jídlem i silami.

Na první křižovatce se tentokrát rozhodl pro levý směr. Střídal je náhodně, jen pro jistotu.

Procházel velké tiché místnosti a zakřivené chodby. Otevíral spojovací dveře a zase je za sebou zavíral, protože jenom pak se daly otevřít ty další. Přijít na to mu trvalo zkraje dost dlouho.

Všechno vypadalo stejné, ani stopa po nikom cizím.

Po jedné straně většinou míjel další dveře. Nevšímal si jich; dávno otevřel všechny, které mohl, prohlédl každou místnost, snědl všechno, co našel. Možná že za tou hrstkou, kterou otevřít nedokázal, bylo nějaké další jídlo, ale prorazit si je netroufal. Všude ve zdech mohly být za teple zářícími dráty schované

ty věci, a on si jasně pamatoval na sykot vlastního spáleného masa i ochromující bolest.

Kdyby se teď podíval doprava, za lichoběžníkovými okny by viděl záři bledého slunce v dálce a bílé tečky hvězd. Další možnost. Vyskočit ven, schoulit se a spát ve věčném chladu. Několikrát už venku byl, stačilo prolézt dírou, kterou něco vyrazilo ve stropě jedné chodby. Pokud přijde chvíle, kdy mu jídlo dojde úplně a stále se nikdo neobjeví, udělá to. Zatím měl ještě čas.

Dokončil obchůzku a počkal u dveří, aby v pravou chvíli proklouzl zpátky. Obešel tu nejedlou věc, která mu otevírala, a vrátil se k tanku. Nabral si ještě jedno sousto, nezapomněl olízat prsty a složil se znovu na podlahu. Za dobu, co tady spával, se na ní už vytvořil otisk kopírující tvar jeho těla.

Zavřel oči, přestal dýchat a vzápětí usnul. Probudí se až na další obchůzku. Necítil strach ani zklamání.

Trpělivost byla přirozeností. Nakonec někdo přijde.

A potom se zase dobře nají.

Kapitola 1

Algor

Kapitán Dimitrij Polkovskij se nemodlil šest let. Jak tak kráčel palácem ke dveřím císařových komnat, náhle si to číslo vybavil úplně přesně – spolu s myšlenkou, že možná přišla chvíle zase začít. Kdyby to věděl ráno, když nastupoval do služby, zkusil by někde ze šuplíku vyhrabat ten pitomý řetízek s graciánským křížem, o který se vždycky píchl, i když zrovna nechtěl.

Chodba vypadala zcela normálně. Žádná krev, žádné stopy po kulkách, nikde ani šmouha. Jediná známka změny, které si všiml, bylo pár vyměněných obrazů. Dimitrijovi se neulevilo – naopak. Blesková rychlost úklidu, jaký se tu zřejmě odehrál, posilovala nejčernější obavy. A podplukovníka Webera ani velitele palácové gardy Danbara od včerejšího večera nikdo neviděl.

Kapitán šel dál. Nutil se nezpomalovat, i když měl pocit, že na každé noze vláčí kus těžkého ledu. Císař si ho povolal, a pokud se při včerejším plesu staly věci, o nichž si šeptali gardisté, které zaslechl, nejhorší možný nápad by byl přijít pozdě.

Zahnul za roh a spatřil dveře císařových komnat. Nestála tu hlídka; zvláštní. Polkovskij zaváhal, náhle si nebyl jistý, co...

Dveře se prudce otevřely.

Dimitrij leknutím couvl – dvojice Štítonošů táhla z císařových komnat za ruce tělo muže. Podle výložek uniformy to byl někdo z technického oddělení gardy, proto ho kapitán neznal. Strnule zíral na díru v jeho hrudníku, vytřeštěné oči a tlustou krvavou šmouhu, která se za ním táhla na podlaze.

Dva kroky za Štítonoši kráčel vedle té krvavé čáry císař.

Pod paží nesl záznamník, ve tváři měl nehybný, soustředěný výraz. Fakt, že kousek před ním vlečou z jeho komnat mrtvolu, jako by se ho vůbec netýkal. Zadíval se na kapitána, a ten ucítil, jak mu začínají měknout kolena.

„Vaše Veličenstvo, kapitán Dimitrij Polkovskij, na váš rozkaz!“ ohlásil předpisově; alespoň hlas se mu netřásl.

Pohled, kterým si ho Andrej Korwarian změřil, byl jako studený plamen. Štítonoši dotáhli mrtvého doprostřed chodby, pustili ho a nechali ležet. Několik lidí, kteří procházeli okolo, se s hrůzou zastavilo – a při pohledu na císaře, s pochopením toho, co se zřejmě stalo, rychle pokračovalo v cestě. Většina opačným směrem.

Císař odvrátil pohled.

„Přebíráte velení palácové gardy, s okamžitou platností,“ promluvil a vykročil chodbou pryč. Dimitrij ho následoval s vteřinovým zpožděním.

„Já?“ hlesl slabě. „Můj pane. Ale vždyť...“

Vždyť jsem jenom kapitán, jakých je v palácové gardě snad stovka. Vždyť nemám žádný titul ani předky. Vždyť mi Goran Weber ještě jako plukovník třikrát zamítl povýšení.

Jenže stačilo Korwarianovo ohlédnutí, kratičký okamžik jeho pohledu, a slova kapitánovi uvázla v hrdle.

„Rozkaz, můj pane,“ potvrdil tiše.

Císař uchoпил záznamník, a aniž zpomalil, podal mu ho.

„Tito členové gardy jsou převeleni do Mrtvé díry, s okamžitou platností. V palácovém hangáru stojí loď. Osobně dohlédnete, aby tam nastoupili, a do hodiny od této chvíle odletí. Osobní věci jim přiveze další kurýr. Rozumíte?“

„A-ano, Veličenstvo.“

Polkovskij se stěží zmohl na odpověď. Kráčel za císařem jako stroj, zároveň zíral na obrazovku záznamníku. Bylo tam asi třicet jmen, a jemu vzápětí došlo, co mají společného. Měli službu včera v noci během narozeninového plesu.

Takže to byla pravda. Na plese se strhla strašná bitka mezi gardou a lidmi viridiánského krále, přesně jak slyšel. A – Bůh pomoz – pak byla možná pravda i to, že někdo viděl odnášet Její Veličenstvo císařovnu, zraněnou, či dokonce mrtvou, a že zabili i velitele její ochranky, jednoho z nejlepších Psů. Císař to chce držet pod pokličkou, proto všichni, kdo mohli něco vidět, zmizí z Algoru. A Alonso Danbar s Goranem Weberem, kteří asi něco strašně podělali, jako ten chlap v císařových komnatách, zmizeli úplně – leží už v márnici nebo někde v graciánské cele.

Kdyby měl teď na krku ten kříž, držel by ho kapitán v pěsti tak pevně, až by měl v dlani tři díry. Lítost nad těmi chudáky na záznamníku se v něm mísila s úlevou, že ten den neměl směnu i on a neskončil mezi nimi, protože mohlo trvat roky, než se vrátí domů. Vzápětí mu ale blesklo hlavou, že přesně to je důvod, proč právě povýšil. Aby se ho císař mohl stejně snadno zbavit, pokud to nezvládne. Anebo až to zvládne.

Dimitrij polkl naprázdno a ohlédl se zpět k císařovým komnatám. Oba Štítonoši stáli znovu vedle dveří. A technikova mrtvola pořád ležela v krvavém tratolišti uprostřed chodby, aby ji musel obejít nebo přeskočit každý, kdo půjde okolo, sluha, voják nebo šlechtic.

Výmluvněji už to snad povědět nešlo.

„Provedu, můj pane,“ zopakoval Polkovskij slabě.

„To je vše. Můžete jít.“

„Rozkaz, Veličenstvo!“

Kapitán se rozběhl pryč téměř poklusem.

Andrej Korwarian se za ním neotočil. Zahnul za roh a pokračoval ke dveřím ošetřovny. I tady stála hlídka Štítonošů. Císař ignoroval jejich zasalutování a vstoupil.

Ošetřovna byla skoro zaplněna. Prázdné zbyly možná dvě postele, na všech ostatních leželi zranění, a ani jeden nevypadal, že by v brzké době mohl odejít po svých. Sonja Tanelová se opírala zády o stěnu v protějším rohu své kanceláře. Působila vyčerpaně, přesto zároveň napjatě. Admirál Leonis Vasari o dva kroky dál měl podobný výraz. U jejího stolu seděl plukovník Severin, obrácený bokem a shrbený, lokty opřené o kolena, hůl v sepnutých rukou. Víc než kdy jindy vypadal staře. A v opačném rohu ve stínu stála nehybně jako socha postava v temně rudém rouchu s kápí.

Ať se před císařovým příchodem v místnosti odehrávalo cokoliv, nyní vládlo nervózní ticho. S Korwarianovou přítomností se atmosféra rázem změnila, avšak rozhodně ne k lepšímu.

„Vaše Veličenstvo.“

Doktorka Tanelová se narovнала k pozdravu, ale Andrej jí věnoval jen vteřinu pohledu. Pak se zadíval do tváře plukovníka Severina.

„Můj pane,“ plukovník se opřel o hůl a vstal. „Předpokládám, že očekáváte vysvětlení.“

„To ano. Ve vašem zájmu ať je lepší než to, které mi před pár minutami přednesl velitel palácové síťové bezpečnosti. *Bývalý* velitel.“

Císařův hlas byl velice klidný. Severinův též.

„Můj pane, v této chvíli neznám vysvětlení. Jsou jen dvě

hlavní chyby, které může velitel tajné služby učinit. Zaměřit pozornost na vnitřní nepřátele a podcenit vnější, nebo naopak. Mně, jak se zdá, se podařilo obojí zároveň. Nemám nic, čím bych mohl toto selhání obhájit.“

Plukovník Severin po paláci nikdy nechodil viditelně ozbrojen. Přesto, když přišel na ošetřovnu, kam císař všechny svolal, vzal si opasek se služební zbraní. Teď pustil levou rukou hůl, pomalu zbraň vytáhl z pouzdra a položil ji před sebe na stůl, pažbou k císaři.

„Prosím, Vaše Veličenstvo.“

Sonja Tanelová vytřeštila oči. Leonis Vasari sevřel rty.

Císař v mrtvém tichu hleděl na zbraň, pět nekonečných vteřin. Pak pohlédl zpět na Severina.

„Okázalých gest už bylo dost. Napřed očekávám odpovědi a potom novou zprávu o vašem zdravotním stavu. Protože to je jediná příčina vašeho selhání, jakou momentálně pokládám za možnou.“

„Rozumím, můj pane.“

Severin sklopil oči. Viditelně se zachvěl, a když sbíral svou zbraň, neměl ve tváři ani stopu úlevy, zato doktorka zhluboka vydechla. Na vteřinu se jí zdálo, že něco zahlédla dokonce i na druhé straně. Nepatrný pohyb zjizvených prstů, jako by v nich Mericia svírala neviditelný růženec, ale pokud ano, tichá modlitba už skončila. Vzápětí se císařova pozornost obrátila jinam.

„Jaký je stav zraněných, doktorko?“

Sonja Tanelová ukázala k prosklené stěně kanceláře na první řadu lůžek.

„Těchto pět je na tom nejhůř, Veličenstvo. Dva prakticky nemají šanci přežít příštích čtyřiaadvacet hodin, zbylí jen malou. Z ostatních osmnácti by to mohli zvládnout všichni.“

„A oni?“ císař naznačil ke dvěma lůžkům opodál. Na prvním

ležel Boris Varga, na druhém Patrik Hill. Jeden měl zavázaný trup, druhý hlavu, oba byli v bezvědomí, připojeni na dýchací přístroje.

„Nadporučík je z nejhoršího venku. Zvládl šok, operace zastavila vnitřní krvácení. Jaterní náhrada se ujímá dobře. Pokud nenastane náhlá krize, uzdraví se. Páže Jejího Veličenstva... to je horší. Byl nutný neurochirurgický zákrok k odstranění krevní sraženiny v mozku, ale hlavně je tu otrava plynem. Byl mu vystavený nejdéle ze všech, kdo přežili. Momentálně nemohu zaručit, že se vůbec probere, kdy, ani v jakém stavu. Pravděpodobně jsou trvalé následky v podobě neurologického poškození.“

„Zjistila jste, o jaký plyn šlo?“ císař hleděl na Patrika bez známky pohnutí.

„Ano. Nervový toxin relativně nízké účinnosti. Naštěstí. Mohli použít něco, po čem by tu nepřežil vůbec nikdo.“

„Nemohli,“ promluvil poprvé Leonis Vasari. „Museli vzít v úvahu možnost, že budou sami zasaženi. I kdyby si král Talminis se svými lidmi vzal protilátku předem, Jejímu Veličenstvu Viktorii by neměli čas ji poskytnout. Každopádně je použití takové zbraně porušením konvencí, které podepsal jak Viridian, tak Menabaran.“

„A ti jejich muži? Členové ochranky ve svých hlášeních uváděli schopnosti v podstatě odpovídající Psům třetí generace.“

„Těla jsem odeslala k detailnímu prozkoumání, jak jste nařídil, můj pane. Výsledky budou večer. Skeny, které jsem v rychlosti provedla, neodhalily implantáty ani technologická vylepšení, ale normální ty výsledky nejsou. Značné abnormality v nervovém i cévním systému, které nemohly vzniknout pouze výcvikem. Navíc se ta těla nezvykle rychle rozkládají, dokonce i ve zmrazeném stavu.“

„Váš názor? Odhad, co to mohlo způsobit?“

„Nevím. Možná rozsáhlý chirurgický zákrok... anebo něco mnohem radikálnějšího.“

Tentokrát se v doktorčině hlase ozval zvláštní tón. Císař se jí znovu zadíval do tváře, i plukovník Severin zpozorněl.

„Konkrétně, doktorco? Jaké máte podezření?“

Tanelová pomalu vydechla. „Genetické inženýrství, můj pane. V nevidaném rozsahu. Možná dokonce takovém, že ti muži byli vlastně *vyrobeni*. I podle menabaranského práva zcela nezákonné, ale technicky možná zvládnutelné. Vysvětlovalo by to i zrychlený rozpad buněk, má znemožnit pokročilou analýzu k získání důkazů.“

„To není možné,“ Leonis Vasari udělal krok vpřed. „V jejich systému vlády by tak nákladný a dlouhodobý projekt nikdy nedokázali utajit, a jakmile by vyšel najevo, byl by to konec.“

„Pokud se postupovalo oficiálními cestami,“ Severinův hlas zněl zamyšleně. „Můj pane, už za vlády vašeho otce se objevovaly mlhavé zprávy o tajném menabaranském projektu, který měl být odpovědí na naše Psy. I můj předchůdce se domníval, že to může být biologická zbraň. Třeba jsme ji právě poznali.“

„Je to ohavnost,“ Mericiin hlas se ozval náhle a tón způsobil, že sebou bezděčně trhli snad všichni kromě císaře. „Překroucení stvoření. Vrchol myslitelného kacířství, plivnutí do boží tváře. Pokud je to pravda, musí to být zabito a spáleno i s těmi, kdo to vytvořili. *Všechno*.“

„Pokud je to pravda,“ doktorka potřásla hlavou. „Nejde jen o morální rámec. Bez ohledu na to, jak opatrně by postupovali, nese to riziko. Můžou vzniknout nečekané mutace, choroby, na jaké nikdo nebude mít lék, další žlutá skákavka. Nechce se mi věřit, že by někdo byl natolik bezohledný, aby tohle riskoval.“

„Dobrá,“ promluvil Andrej Korwarian. „Váš úkol, plukovníku. Chci všechny informace z Menabaranu za posledního půl roku, bez ohledu na jejich momentální věrohodnost. Každou drobnost, i tu, kterou jste dříve odložil jako nepodstatnou. Informujte o situaci také našeho *hlavního* agenta a ujistěte se, že vyvine patričné úsilí.“

„Jistě, můj pane.“

„Admirále, jaký je stav flotily?“

Leonis Vasari se ihned vrátil k naprostému klidu. „Pokud dáte rozkaz, plná aktivace během dvou dnů, u jednotek rychlé reakce šest hodin. Stačí slovo, a první vlna bude do večera ve skoku k Menabaranu nebo Viridianu.“

„Chcete začít válku?“

Císař jako by doktorčinu otázku neslyšel.

„Dalším úkolem vás všech bude naprosté utajení toho, k čemu včera došlo. Zatím nejrozšířenější varianta zní, že během plesu vypukla přestřelka mezi gardou a ostrahou viridianského krále, což je v podstatě pravda. Vyjma rozsahu ani příliš nevybočuje z *tradic* minulých let, proto u ní hodlám setrvat. Zajistíte udržování této verze a její šíření neoficiálními kanály.“

„To je proveditelné, Veličenstvo,“ připustil Severin, „ale co absence Jejího Veličenstva? Tu bude velmi těžké utajit.“

„Vyberete mezi svými agenty ženu fyzicky podobnou císařovně, anebo ji k tomu účelu kosmeticky upravíte. Dopravíte ji sem a doktorka ji uvede do umělého spánku. S dýchacím přístrojem na tváři nikdo nepozná rozdíl. Oficiální prohlášení bude znít, že Její Veličenstvo je vážně zraněno, ale mimo ohrožení života.“

„To je zajímavý plán, můj pane,“ Severin zvedl obočí.

„Dovoluji si upozornit, Veličenstvo, že držet člověka v umělém komatu může vést k vážnému ohrožení zdraví. Z hlediska lékařské...“

„To samé platí pro ostatní zraněné, doktorko. Krycí verzi neudržíme, pokud začnou mluvit o tom, co na vlastní oči viděli. Pokud jim to zakážu rozkazem, výsledek bude stejný, proto nesmí být *schopni* mluvit. Vyjma nadporučíka Vargy, kterého chci co nejdříve v aktivní službě, začněte všem podávat léky, které zajistí, že zůstanou v bezvědomí, dokud k jejich probuzení nedám souhlas. Zdůvodněte to otravou plynem užitým viridianskými vojáky, což také zapříčinilo jejich vypovězení z Algoru.“

Sonje Tanelové vyprchala z tváře barva.

„To nemohu, Veličenstvo! Medikamenty, které by se použily, mají vedlejší účinky, a v jejich stavu...“

„Takže odmítáte, doktorko?“

Korwarianův hlas byl stále klidný. Tvář Sonji Tanelové barvou připomínala stěnu za jejími zády, přesto se dívala císaři do tváře.

„Ano, Veličenstvo, odmítám. Pokud na tom trváte, musíte mne odvolat a nahradit někým jiným.“

„Dobrá. Jste odvolána, s okamžitou platností. Funkci palácové lékařky přebírá Její Excellence Mericia. Domnívám se, že řádoví lékaři budou schopni ten úkol splnit.“

„Jak si přejete, Veličenstvo.“

Chraplavý hlas odpověděl okamžitě. Leonis Vasari zadržel dech. Severin se kousl do rtu.

Tanelová zírala na císaře s vytřeštěnýma očima.

„To nemyslíte vážně! Vždyť... vždyť ani není lékařka! Ti řezníci z Vanerlinu...“

„Jsou plně způsobilí. Pokud dojde k *vedlejším škodám*, nebudou už vaše starost, byla jste odvolána na vlastní žádost. Samozřejmě ji ještě můžete stáhnout – pokud se zdržíte protestů. Takže?“

Zavládlo ticho. Sonja Tanelová zírala střídavě na císaře

a Mericii. V Andrejově tváři nebylo nic. Prostě čekal... zato její obličej viděla náhle až moc dobře.

Zlomeně klesla do křesla za svým stolem.

„Dobrá, Vaše Veličenstvo,“ promluvila tiše. „Stahuji žádost. Udělám, co si přejete. Smím aspoň vědět, jak dlouho předpokládáte, že to bude trvat?“

Andrej Korwarian se ještě chvíli díval do jejího obličejce, než se odvrátil stranou. Odpověď byla krátká.

„Dokud nedostanu zpět svou ženu.“

*

Sergej Gunneli a Gabriel Esposito seděli proti sobě u stolu v předpokoji císařovniných komnat. Oba vypadali bezradně.

„Proč si ji nevezmeš ty?“ prolomil ticho Gabriel.

„Máš představu, jak smrdí? K tobě se hodí víc.“

„Mám rád klid.“

„Já zas svoji hlavu, a už teď mi může prasknout.“

„A co Kulka? Bude mít doma konečně společnost.“

„Jo, a do týdne si z té chudinky udělá cvičnej terč.“

„Želbohu přesné.“

Gabriel měl ve tváři, nebo alespoň v té její části, na které to šlo rozeznat, zřetelně mrzutý výraz. Nadporučík vypadal jenom nevyspale. Vločka, sedící uprostřed mezi nimi, jako by věděla, že se dohadují o ní, a poněkud dotčeně zamňoukala.

„Tady ale zůstat nemůže,“ zopakoval už popáté Gunneli. „Sluhové jsou lemplové, kdo ví, jestli by ji nezapomněli i krmit. Navíc myslím, že taková kočka by neměla být sama. Hele, co kdyby si ji vzal císař? Přece byla od něj, tak... ehm...“

Gunneli zmlkl. Náhle se zatvářil vyděšeně, jako by mu až teď došlo, co vlastně řekl, a Gabriel suše kývl.

„Už jsi slyšel, jak dopadl ten od síťové bezpečnosti?“

„Myslíš, že to šlo přeslechnout?“ Čumák se otrásl. „Prý tam ležel ještě odpoledne. Taky vím, kolik lidí dostalo lístek na Mrtvou díru, ani nestačili říct doma sbohem. Vlastně jenom čekám, kdy ho dostaneme taky. Máš recht, pitomej nápad.“

„Ano. Takže nezbývá než –“

Gabrielova slova přerušil zvuk komunikátoru v jeho kapse. Vytáhl ho a chvíli poslouchal. Čumák postřehl, jak ztuhl.

„Chápu. Nic nedělej, jsme tam hned.“

Schoval komunikátor a rychle vstal.

„Musíme jít,“ odpověděl na Gunneliho otázku dřív, než ji stihl vyslovit. „To byl Vrba. Na Marodce jsou potíže.“

Neupřesnil jaké, ale tentokrát se Čumák dovtípil okamžitě.

Deset minut, které jim trvalo dostat se z paláce, vypadalo jako věčnost. Naskočili do Espositova vznášedla a po chvílce značně bezohledné jízdy zabrzdili před Marodkou. Pobledlý Vrba na ně čekal u dveří a Čumák zaregistroval, jaké je v hospodě nezvyklé ticho. Skoro jako by měli zavřeno.

„Kde sakra jste?!“ Vrba se k nim rozběhl. „Někdo už určitě zavolal vojenský policajty. Takovej virvál jsem neviděl od –“

Zevnitř Marodky třeskl výstřel.

V tom zvláštním tichu byl zřetelně slyšitelný, následovaný zvukem rozbitého skla a něčím hrozným řevem. Vrba leknutím zmlkl v půli věty, ale než mohl pokračovat, Gabriel ho odstrčil a s Gunnelim v závěsu rozrazil dveře.

Lokál vypadal, jako by se jím prohnala bouře – dva stoly i většina židlí ležela povalených, láhve i sklenice rozkutálené mezi loužemi rozlitého obsahu. Asi deset lidí, obvyklý počet hostů v tuto dobu, se vyděšeně krčilo u stěn. Ti v uniformách měli na opascích jen prázdná pouzdra, zbraně ležely na hromadě na zemi, ale většina stejně držela ruce vzhůru. Uprostřed spouště stála Katrina Sojournerová, bez kabátu, s pistolí

v každé ruce. Jedna jakoby mimochodem mířila na publikum, zatímco druhá byla ještě zvednutá do rohu, kde se na podlaze krčil nějaký chlap v uniformě poručíka. Oběma rukama si držel hlavu, všude kolem ležely střepy. Ve zdi za ním napočítal Čumák s ústy dokořán pět velkých děr.

„Co je to, kurva?! Řekla sem, že nikdo nikam nepude!“

Kulka se vztekle otočila po zvuku dveří. Všichni, kdo se během toho pohybu ocitli před hlavní její zbraně, se rychle klidili stranou nebo k zemi.

„Aha!“ Chvilí mžourala, než vycenila zuby v hrozivé parodii úsměvu. Obličej měla bledý, jen tváře zrudlé. „To ste vy? Fajn. Máme mejdan, pojďte se přidat. A ty koukej vstávat, smrade, eště jsme neskončili!“

„Ne!“ poručík na podlaze zoufale zaskučel. „Už dost! Mrzí mě to, madam! Mrzí mě to, přísahám, nechtěl jsem –“

„Drž hubu a vztyk!“

Tón té věty by zvedl snad i mrtvého, o namířené zbrani nemluvě. Poručík se začal roztřeseně škrábat na nohy. Jak vstával, okolo něj cinkaly kousky skla, které mu padaly z vlasů.

„Co tu vyvádíš?“ hlesl Čumák, ale Kulka ho buď neslyšela, nebo ignorovala. Na stole vpravo od ní stála láhev a půltucet skleniček. Položila zbraň v pravé ruce a do jedné si nalila. Obrátila ji do sebe na jeden hlt a prázdnou hodila poručíkovi pod nohy.

„Tak!“ znova sebrala pistoli. „Hezky na hlavu a přímo hled! Eště mám v zásobníku pět patron.“

„To snad ne,“ vydechl Čumák, kterému to konečně došlo, a za jeho zády se dovnitř protáhl Vrba.

„Přišla před hodinou,“ promluvil napůl šeptem. „Dávala jednu od druhý, pak se začalo žvanit o plese, a že císařovnu postřelili. Tamten blb udělal vtip, že to teda s tou její slavnou muškou nebude tak valný, a Kulka... vybuchla.“

„Ne!“ zakvílel poručík. „Prosím!“ zíral na sklenku před sebou jako na odjištěný granát. „Nemyslel jsem to tak...“

„Dělej s tou sklenicí na palici, než ti ji ustřelím!“

Ruka s pistolí vylétla vzhůru. Poručík se s vytřeštěnými očima začal shýbat. A Gabriel Esposito se pohnul.

Neřekl ani slovo, prostě švihl rukou a popadl zdviženou pistolí shora. Kulka se stejně pokusila vystřelit, ale vrazil palec za spoušť, zablokoval ji, a vzápětí pistole letěla mezi střepy na podlahu. Čumák ten pohyb sotva postřehl.

„Kurva, co...“

Kulka ani nestačila dokončit, když jí Esposito vyrazil i druhou zbraň. Pořád naprosto mlčky jí zkroutil ruku za záda a narazil ji na stůl, až se zakymácel. Láhev i zbylé skleničky se přidaly k těm na podlaze.

„Jau! Ty hajzle!“

Kulka švihla volným loktem dozadu, ale alkohol ji přece jen zpomalil – Gabriel ucukl hlavou, rána ho minula. Sáhl druhou rukou pod kabát a najednou měl v ruce pouta. Kovově to cvaklo, když nahodil jeden konec Kulce na pravé zápěstí, kolenem ji přitiskl ke stolu a přitáhl si i levé.

Pak se sehnul, popadl kapitána pod koleny a prostě si ji hodil přes rameno jako poloprázdný pytel.

„Kurva, pusť mě!“

Kulka se svíjela, snažila se ho kopnout do zad a Gabriel pod její tíhou zavrával, ale hned se narovnal a zamířil k východu.

„Seber to,“ pohodil hlavou k jejím pistolím na zemi, když míjel zkoprnělého Čumáka s Vrbou. „A uklidněte to tady.“

Vrba se nestačil zeptat, jak to má udělat, když ten poručík vypadá na sesypání a ostatní napůl v šoku – Gabriel už byl i se svým nákladem u dveří. Otevřel je kopancem a vyšel do noci.

Nesněžilo, ale mezi východem z Marodky a začátkem nejbližší zastřešené ulice ležely po stranách závěje sněhu, které

tam před pár hodinami nahrnulo vozidlo městské údržby. Gabriel udělal krok stranou a shodil Katrinu Sojornerovou na zem – obličejem přímo do té nejhlubší.

Kulka se zajíkla. S rukama za zády jí trvalo pár vteřin, než se převalila. Lapala po dechu, prskala a plivala špinavý sníh, zatímco Gabriel klidně stál a čekal.

„Zmetku jeden!“ Kulka konečně popadla dech. „Je po tobě! Počkej, až vstanu!“

S pozoruhodnou hbitostí přitáhla kolena k bradě a po chvíli úsilí se jí podařilo provléknout spoutané ruce pod chodidlo. Chtěla vyskočit, ale v té chvíli ji Gabriel popadl za rameno a shodil zpátky na zadek do sněhu.

„Ty zjizvenej šmejde, já tě –“

„Mlč a poslouvej. Nebo tě tady takhle nechám – jestli se Vrba nepřekoná, do hodiny budeš sedět v base.“

Gabrielův hlas byl pořád klidný, ale Kulku opravdu zabrzdil. Navíc postřehla, jak mu z ruky kape do sněhu krev – při manévru s pistolí si roztrhl palec skoro na kost.

„Fajn!“ s výrazem rezignace si odplivla. „Tak spust' to posraný kázání, ať je to za náma. Stejně už je to fuk!“

„Na kázání chodím do chrámu, a pleteš se, že je něco za námi. Proč myslíš, že tu pořád jsme?“

Ta otázka Katrinu zarazila – vlastně si tu samou kladla ještě předtím, než se to uvnitř tak podělalo. Než mohla přijít na nějakou odpověď, Gabriel pokračoval.

„Alonso Danbar je mrtvý. Goran Weber je mrtvý, anebo si to určitě přeje. Každý, kdo mohl včera něco vidět, je buď mrtvý, nebo skáče do Mrtvé díry, ale my jsme tu pořád. Ty, já, Čumák, proč nás asi císař nechává na Algoru? Myslíš, že by to dělal, kdyby si myslel, že císařovna už nepotřebuje ochranku?“

Kulka strnula. Najednou přestala vnímat zimu, bolest i hnusnou pachů v krku. Dokonce se přestala snažit vstát.

„Tak moment,“ hlesla. „Ty teda myslíš, že...“

Gabriel se sehnul a tentokrát ztišil hlas.

„Jestli někdo na Viridianu nebo Menabaranu věří, že císař bude jenom sedět a čekat, až mu laskavě vrátí unesenou manželku, tak se zbláznil. Takovou akci nejde provést beze stop. Ať císařovnu schovají kamkoliv, Korwarian ji najde. Pak ale bude potřebovat lidi, kterým ona věří, které zná, protože na nikoho jiného se v tomhle spolehnout nemůže. Přeber si to!“

Narovnal se, vytáhl z kapsy klíč a hodil ho Kulce do klína.

„Tady. Pistole ti Čumák vrátí ráno, až se z toho vyspíš. Já mám ještě nějakou práci.“

Otočil se a vyrazil pryč.

„Hej!“ Kulka zápasila zmrzlými prsty s klíčem. „A kam teda jdeš? Zas do toho blbýho kostela?“

„Ne,“ zazněla z šera slábnoucí odpověď. „Jdu si vyzvednout kočku.“

Newell

Střela s hlasitým hvízdnutím zasáhla vrcholek železná tyče, na které visel terč, odrazila se a skončila někde v písku. Nikola Vanbergová vyčerpaně zavřela oči.

„Pěkná rána,“ okomentoval hlas vedle ní. „Teda, byla by lepší, kdybyste tam byla mířila, ale stejně.“

„Nemá to cenu,“ Nikola zavrtěla hlavou. „Kdyby to byl člověk...“

Nepřinutila se větu dokončit, ale starší muž ve volné blůze s pouštním maskovacím vzorem mávl odmítavě rukou.

„Takhle o tom neuvažujte. Když budete mít pistoli a vědět, co s ní, jak po vás někdo půjde, zareagujete. Nebudete dumat, jestli to zvládnete, prostě toho hajzla odstřelíte. Jo, možná se pak budete cejtit mizerně, ale lepší než necejtit nic. Zkuste to

znova, a tentokrát víc dolů. Tak. Moc to zvedáte. Koukejte spíš trochu pod místo, kam míříte.“

Přestože Nikola pořád zápasila s chutí mrsknout pistolí do písku, poslechla. Koneckonců nějaké pokroky za poslední tři dny byly. Už vyděšeně nepřivírala oči při výstřelu, ani jí zbraň při zpětném rázu nevyletala z ruky tak, že jí div neurazila hlavu. S nějakým energetikem by to možná bylo lepší, ale ten v téhle díře buď neměli, nebo jí ho radši nechtěli dát do rukou. Ne že by se tomu divila. Ale zhruba jedna rána z deseti už dokonce našla cíl: menabaranský volební plakát nalepený na kusu tenkého plechu, s terčem ručně namalovaným přes tvář Avriana Danna. Byla už provrtaná skoro k nepoznání, v oddíle Toma Caseyho se tenhle terč zřejmě těšil zvláštní oblibě.

Nikola namířila. S jedním okem přivřeným zkusila poslechnout, držet pistoli pevně, ale ne křečovitě, tisknout spoušť plynule, ne trhaně...

Prásk!

Kulka křachla skoro přesně do středu terče a přidala k desítkám starých děr jednu novou. Nikolu zaplavil pocit divoké radosti, který ji až polekal, a major Casey ji klepl dlaní do ramene.

„To je ono! Trocha trpělivosti, padesát ran každé den, a za měsíc vás naverbuju.“

„Radši ne, pane Casey,“ Nikola se smutně usmála. „Mě by z armády rychle vyhodili.“

„A myslíte, že mě ne?“ Casey se suše zasmál. „Vlastně, kdysi to už udělali... no nic. Dejte si pauzu, a za hodinu jedeme další kolo.“

„Dobře.“

Nikola s úlevou položila pistoli na malý stolek, vlastně jen plastovou desku položenou na dvou velkých kamenech. Ruka už ji bolela, prsty brněly. Snažila se je rozhýbat, a přitom se otočila.

Pár desítek kroků za jejími zády se zvedala do závratné výše drsná, téměř kolmá skalní stěna. Základna Newellské milice Fort Greg – vznešený název pro zbrojnici a pár baráků napůl zahrabaných v zemi – se nacházela v úzké soutěsce mezi formacemi holých skal ohlodaných písečnými bouřemi. První hory, tak se to tu jmenovalo, pohoří sto kilometrů jižně od Liberty. Na straně blíže městu bylo proděravěné důlními šachtami a těžebními stanicemi, ale tady nebylo nic než písek, kamení a vítr.

Jedinou výhodou byl stín a chládek, který se ráno měnil v až nepříjemnou zimu. Teď však bylo poledne a newellské slunce pražilo nad skalními vrcholky skoro kolmo dolů. Trup *Udatného Achillea*, stojícího na dvoře základny, jediné ploše, kam se sotva vešel – za to přistání Daleyho pochválil i Iverson – musel být žhavý jako pec, vzduch nad ním se přímo teteřil. Zadní rampa ležela sklopená a dva muži právě táhli nahoru kovovou bednu, součást poslední zásilky materiálu z města. Do odletu jim zbývaly dva, možná tři dny. Při té myšlence Nikola cítila střídavě strach i úlevu, někdy dokonce obojí dohromady.

S povzdechem vykročila k lodi. Zatoužila po sprše, smýt ze sebe písek, pot i smrad střelného prachu a trochu si odpočínout, než začne znovu. Střelecký výcvik jí už lezl upřímně krkem, přitom to byl původně její nápad, v těch prvních dnech, kdy náhle neměla na práci nic jiného než přemýšlet, hlavně o věcech, na které myslet rozhodně nechtěla.

A samozřejmě musela zkontrolovat Natalii, třebaže tušila, kde i u čeho ji najde.

Nákladový prostor *Udatného Achillea* byl znovu zaplněný; kovové i plastové bedny, stíněné přepravní schránky. U některých věcí Nikola vůbec nechápala, na co jim budou, jako třeba sklopné rameno namontované u stěny, o které se už párkrát

praštila hlavou. Občas měla dojem, že se Daley s Iversonem chystají snad do války. I teď byli tam, kde je poslední dny vídala nejčastěji: u stolu na konci nákladového prostoru, ponoření do papírů, které Gil přitáhl odněkud z města. Mezi nimi ležel pohozený Iversonův klobouk.

„Co tyhle kódy?“ uslyšela Gilův hlas, když vystoupala po rampě vzhůru do příjemně chladného stínu. „Píšíou, že byly poslední platné před tím útokem.“

„Ne,“ odmítl Iverson. Pravou ruku měl stále na pásce, levou přisunul blíž jeden papír. „Tyhle zrušili, sotva jsem k nim nastoupil, platné budou jenom tady ty. Navíc je... eh, zdravím.“

Dnes ji pozdravil asi po šesté, ale na to si už Nikola také zvykla, jen krátce přikývla.

„Jak jde střelba?“ zajímal se Daley.

„Jakž takž,“ odvětila stručně. „Potřebuju sprchu. Natalie...“

„Je nahoře,“ Gil ukázal k žebříku. Nikola si všimla, že i on vypadá nevyspale, pod očima měl fialové kruhy.

„Dobře,“ kývla.

Po žebříku z nákladového prostoru vyšplhala rychle – už ani nemusela myslet na to, že má nahoře v průchodu včas sklonit hlavu. Chodba k pilotní kabině byla pořád stejně úzká, přesto tu došlo ke změnám. Když začala generální inspekce a oprava *Udatného Achillea*, promluvila si Nikola s Daleym a ten zase s Iversonem, i když tomu to spíš jenom oznámil. Příčka mezi dvěma miniaturními kajutami na levé straně chodby zmizela, místo nich tu teď byla jediná, přímo spojená s maličkou koupelnou. Pořád žádná sláva, *Achilles* prostě nebyl nafukovací, ale Nikola si už aspoň nepřipadala jako sardinka v plechovce a troufala si věřit, že to tu Natalie během výpravy vydrží. Teď vzala za kliku a opatrně pootevřela dveře.

„Nat, jsi tady?“

Zbytečný dotaz, ale hlavní bylo se *ozvat*, pokud možno

Natalii nevyděsit, jako se to Nikole omylem podařilo především. Panický záchvat bez léků a bez doktora – doktor na téhle základně uměl leda ošetřovat rozbité hlavy a průstřely – totiž nebyl vůbec tak hrozný, jak se Nikola obávala. Byl ještě mnohem horší.

Žádná odpověď nepřišla. Nikola přesto otevřela dveře a klidně vešla, protože jiná skrýš na lodi prostě nebyla. V pilotní kabině se pořád čínila trojice techniků z města. Natalie, které se od přepadení *Černé hvězdy* vrátil strach z cizích lidí, se k nim ani nepřiblížila a Iverson svoji kajutu pečlivě zamýkal, bůh ví, co všechno tam měl. Ne, Nikola věděla, že je Nat tady, a tušila, co dělá, přesto jí ten pohled znovu stáhl hrdlo jako smyčka.

Papíry ležely všude, na stole, na podlaze i na neustlané posteli. Kam se Nikola podívala, viděla jeden a týž obličej.

Doktor Jacob Stens ve své ordinaci.

Doktor Jacob Stens v jejich artipolském bytě.

Jacob Stens u stolku v *Černé hvězdě*, Jacob Stens s nemocničním vozíkem, Jacob Stens usmívající se, mračící, zamýšlený. Desetkrát, dvacetkrát, zas a znovu.

Natalie dokázala s až děsivou ostroostí zachytit detaily, připomenout Nikole většinu událostí, které obrázkům odpovídaly, a každý byl jako zrnko soli v nezahojené ráně. Zdaleka ne poprvé v posledních dnech dostala Nikola chuť křičet. Posbírat ty kresby, roztrhat je na kousky, vyhodit z lodi, aby je vítr roznesl po horách do newellské pouště. Zlámat Natalii tužky, chytit ji a trást s ní tak dlouho, až s tím přestane, aby konečně mohla začít zapomínat...

Vší silou se donutila uvolnit svaly a povolit zařáté čelisti.

Samozřejmě nic z toho neudělá. Pokud byl tohle Nataliin způsob, jak se s jeho smrtí vyrovnat, bylo by surové a hlavně nebezpečné jí bránit. Na konci dne Nikola papíry vždy tiše

posbírala a strčila do prázdné krabice ve skřínce pod postelí. Pokud věděla, Natalie se do ní ještě ani jednou nepodívala. Neprobírala se jimi, nebřečela. Jenom kreslila další a další.

„Nat? Slyšíš mě?“

Mezi kresbami se na stole válely talíře od oběda, snědeného stěží z poloviny. Natalie vypadala mizerně, neučesané vlasy jí trčely do všech stran, ale zvedla hlavu a zadívala se na ni.

„Niki?“ znělo to lehce zmateně. Ne z toho, že něco chce, ale jako by se divila, že tam vůbec je, což se Nikole vůbec nelíbilo.

„Nechceš toho chvíli nechat?“ navrhla opatrně. „Zajít třeba dolů. Gil s Darrenem tam něco počítají, můžeš jim pomoci.“

Natalie neodpověděla, jen se znovu sklonila k papíru. Nikola zaváhala, ale nenapadlo ji nic, co by ještě mohla říct, nic, co už nezkusila. Mohla jen čekat a doufat, že to přejde.

Protáhla se kolem stolku. V očích ji štípalo – jestli má začít brečet, sprcha na to byla nejbezpečnější místo. Popadla držadlo posuvných dveří koupelny, když Natalie znenadání promluvila.

„Našli nás.“

Nebyl v tom žádný strach, vůbec žádný pocit, ale Nikola strnula. Po páteři jí přeběhl mrazivý závan, než si uvědomila, koho Natalie nejspíš myslí, ale ani pak se jí moc neulevilo.

„Do hajzlu!“ zaklela, už se nedokázala udržet, a znovu vyběhla z kajuty.

Daley s Iversonem naseděli u stolu, ale stáli na šterkem pokryté zemi pod rampou. Oba se dívali směrem k vysoké bráně základny svařené ze železných mříží, která soutěsku z jedné strany uzavírala. Když k nim Nikola doběhla, ihned viděla, co se děje: po skoro neznatelné cestě, která k bráně vedla z Liberty, přijížděla vozidla. Napočítala pět malých aut a dvě velká, na kapotě toho vpředu nápadný obrázek parabolické antény, symbolu největší newellské holovizní stanice.

Znovu ji přepadla chuť ječet. Nebo hůř, rozběhnout se ke stolku pro pistoli.

„Neříkal jsi, že nás tady nenajdou?“ zabručel Daley a Iver-son pokrčil rameny.

„To *Achilles*, Gile. Je moc vidět.“

„Hádám, že jim nechcete poskytnout rozhovor? Třeba pak odtáhnou.“

Nikola pochopila, že otázka platila jí, ale odpověděla Daley-mu jen pohledem, více než výmluvným.

Reportéři je vyčenichali hned druhou noc po incidentu v klubu. Maršál Jaspers sliboval utajení. Jenomže to, co se stalo v *Černé hvězdě*, v jejich bytě a předtím na kosmodromu utajit prostě nešlo, tím spíš, že v tom byl namočený Menabarán.

Někdo musel vynést policejní hlášení, další zase záznamy Přistěhovaleckého úřadu, a dokonce menabaranské zprávy o bombě v DiaVision a vraždě Donalda Prestona. Stačilo pár hodin, aby se hotel, kde je ubytovali, ocitl doslova v obležení. Maršálové je uprostřed noci vyvedli zadním východem a přestěhovali do nového. Ten nevydržel utajený ani do příštího poledne. Nikola vyčerpaná, nevyspalá, Natalie na pokraji záchvatu a venku dav, kamery namířené do každého okna, policejní kordon bránící, aby novináři do těch oken nevylezli, a poslední z menabaranských vrahů, který mohl být kdekoli v tom davu schovaný.

Neúnosnou situaci nakonec vyřešil Darren Iverson jediným hovorem z nemocnice. Když před hotelem zastavilo otrískané obrněné vozidlo, které několikrát vídali jezdit po městě, dohoda byla otázkou několika minut. Nikole bylo všechno jedno. Po tom, co zažila, ji už milice nemohla ničím vyděsit, ani se nezeptala, kam je vezou. Pak byli tady, a Gil sem další ráno přesunul i *Achillea*.

Doufala, že když nebudou v Liberty na očích, všechno utichne, jenže jak dny plynuly, děl se pravý opak. Kdykoli Daley přivezl z města noviny, viděla Nikola svůj a Nataliin obrázek na titulní straně. Označovali je za disidentky a oběti vládního spiknutí, historky o tom, proč utekly z Artipole, se pohybovaly od mírně příkrášlených po naprosto šílené. Stejně tak stoupala barvitost popisů bitky v *Černé hvězdě*. Nepomohlo ani to, že podle Daleyho odmítl Jack Evans vpustit novináře do klubu natolik důrazně, že jich několik muselo vyhledat zubaře.

Potom přišel pohřeb Jacoba Stense. Nikola věděla, že na něj nebudou moci jít – byly by příliš snadným terčem – ale rozhodně nečekala, že se změní v demonstraci a dav rovnou ze smuteční síně zamíří k menabaranské ambasádě.

Cestou rostl a nabíral bojovnou náladu. Maršálové nejevili velkou chuť ho zarazit, když se dostal k budově, kde po chvíli úsilí vylomil bránu a vtrhl na pozemek. Personál s ochranou vyslanectví se zabarikádovali uvnitř, zatímco lidé venku rozbíjeli všechno, co jim přišlo pod ruku. Nakonec se budovu pokusili zapálit, a teprve pak newellská policie opravdu zakročila. Sonické rozháněče davu i slzný plyn se míchaly s dýmem začínajícího požáru, nade vším kroužily transparentové drony s obličejí Nikoly a Natalie, které kdosi pohotově dodal...

To bylo naposledy, co Nikola zapnula holovizi. Když teď viděla příjíždějící auta novinářů, cítila, jak se jí zvedá žaludek.

„Nemůžeme odletět?“ navrhla. „Myslím jenom na chvíli, než je to přestane bavit a zmizí.“

„Bohužel,“ zavrtěl Daley hlavou. „Řízení není zkalibrované, mají s tím skončit večer. Bez něj bych se mezi těma horama protahoval vážně nerad. Navíc myslím, že tihle jenom tak nezmezí.“

Nikola věděla, že má pravdu. Brána sice zůstala zavřená a část novinářů se dohadovala s dvoučlennou hlídkou, ale další

za nimi už začali vytahovat z aut vybavení, Nikola zahlédla dalekohledy i gesta směrem k nim.

Štěrk zapraskal a zpoza lodi se vynořil Tom Casey, v opálené tváři přísný výraz.

„Neříkal jsi, že chlapi nic nevyžvaní?“ podotkl Iverson.

„Taky ne,“ zavrčel Casey. „Musel to udělat někdo z těch techniků. Měli jsme je vzít po hlavě a dovézt v bezvědomí. Žádný strach, za chvíli jsou ti paraziti pryč.“

Jistota v jeho hlase Nikolu zarazila.

„Vy jim zaplatíte, aby odjeli?“ nadhodila jediné vysvětlení, které ji napadlo, ale major se na ni zažíval, jako by spadla z oblohy.

„Milice, a platit? *Těmhle*? Hej, Ahmede! Vyprovod' hosty!“

Na jeho zavolání, i když nepříliš hlasitě, se rozletěly dveře ubikace. Objevil se malý chlapík od hlavy až k patě zabalený do volných bílých hadrů. Nikola spolu s ostatními bydlela na lodi, s výjimkou Caseyho nikoho z dvacetičlenné posádky Fort Gre-gu neznala, ale tohohle člověka si už párkrát všimla – stejně jako toho, že ostatní se většinou snažili držet od něj co nejdál.

Zamířil k bráně a oba strážní si vyměnili pohled. Pak se dali na rychlý ústup každý na jinou stranu. Ahmed vytáhl cosi zpod hadrů a hodil to skrz mříže brány. Hlasitě to bouchlo, vyvalil se žlutozelený dým a Nikola uslyšela jekot. Kouř částečně zakrýval výhled a kupodivu nestoupal, držel se u země jako těžká mlha, přesto rozeznala postavy reportérů vrávorajících v předklonu od brány. Další odhazovali kamery a zoufale se snažili dostat do aut. Vzápětí Ahmed hodil druhou bombu a dým zastřel výhled úplně. S důstojnou úklonou zamířil zpět jako kouzelník opouštějící jeviště po zdařilém představení, a Tom Casey se zachechtal.

„Netuším, co do toho dává, ale budou blejt ještě zejtra touhle dobou. Dobrá práce, Bombaři!“

Ahmed se znovu uklonil, teatrálním gestem se dotkl dlaní čela a zamířil zpátky k ubikaci. Oblak žlutého dýmu se za branou v mírném vánku dál převaloval a Nikola přemýšlela, co říct. Přestřelky. Demonstrace. Pouliční nepokoje, házení plynu po lidech. Vlastně už jí to bylo všechno fuk, jenom pokrčila rameny.

„Asi bychom měli zavřít loď. Co kdyby se náhodou otočil vítr?“

*

Tom Casey měl pravdu: reportéři zmizeli stejně rychle, jako přijeli. O pár minut později se objevil první novinářský dron, ale nedoletěl ani nad bránu – ve skalách nad základnou byla zabudována dvě hnízda protivzdušné obrany, jejichž posádky trochu cvičení uvítaly. Další dva drony dopadly stejně a zdálo se, že tím novinářská vynalézavost skončila. Nikoho na základně to nevyvedlo z míry, jen technici z města pracující na posledních kontrolách *Udatného Achillea* vypadali dost zaraženě. Výkonnosti to ovšem prospělo, neboť už před soumrakem oznámil jejich šéf, že je hotovo. Nehodlali se zdržet přes noc, takže je pásák milice odvezl do Liberty. Padlo přitom cosi o zaminování cesty, ale tomu se Nikola jenom usmála. Za nocí, kdy nemohla spát, si dobře všímala vozidel, která občas přijela, potichu něco naložila nebo vyložila a ještě před úsvitem stejně tiše zmizela – Fort Greg nejspíš sloužil jako skladiště nebo překladiště pro ledacos.

Půl hodiny poté, co slunce zapadlo a mezi rozeklanými vrcholky se začaly na oblohu šplhat Ginger a Fred, se před branou objevilo další auto s tmavými skly. Strážní ho pustili bez protestů. Zastavilo pár kroků od *Udatného Achillea* a z něj vystoupila starší žena, která soudě podle šatů jako by si odskočila odněkud z opery.

Nikola Vanbergová nespala. Natalii pomáhala usnout dávka prášků na spaní, ale Nikola se jim vyhýbala. Jako by ji děsila prázdnota, do které by se pak propadla. Seděla na zemi s kolenny přitáženými k bradě, zády opřená o bok lodi, a dívala se na oblohu, kde světlo hvězd pomalu vytlačoval jas obou měsíců. Ten pohled ji snad jako jediný po všem, co na Newellu zažila, dokázal uklidnit. Když spatřila příchozí, rychle vstala, ale Bianca Sorelová ji přerušila, než stačila promluvit.

„To nic, Nikolo. Všechno je v pořádku. Jen se chci podívat, jak se vám vede, při všem tom povyku.“

Nikola pár vteřin hledala vhodnou odpověď. Nakonec našla jediné slovo.

„Žijeme.“

„Někdy je to víc než dost,“ přikývla Bianca vážně. „Jak se daří Natalii? Francis velmi zdůrazňoval, abych ji od něj pozdravila.“

„Spí. Až se vzbudí, vyřídím jí to.“

Pokud mě bude vnímat.

Tu větu neřekla, ale Nikole se zdálo, že ji Bianca pochopila.

„Rozumím. Něco jsem vám pro ni přivezla.“

Otevřela dveře vozu a sáhla na přední sedadlo. Nikola postřehla, že tam kdosi sedí, ale v šeru nerozeznala kdo. Vzápětí ji to přestalo zajímat, protože uviděla průhlednou krabici, kterou Bianca držela, plnou menších krabiček povědomých tvarů i barev.

Nataliiny léky.

„Jak... kde jste to sehnala?!“ Nikola krabici Biance téměř vytrhla z rukou. Ta se jenom usmála.

„Pár přátel v Ústřední nemocnici i jinde. Napadlo mne, že je budete potřebovat. Také mám pozdrav od ostatních z klubu. Všem nám chybíte.“

„Chcete říct všem, kdo to přežili,“ Nikolín úsměv pohasl.

„To nebyla vaše vina. Navíc Dina mi řekla, co udělala Natalie, když se ukryli před tím posledním. Tak by nejednal každý.“

Ještě před několika dny by Nikole při větě *co udělala Natalie* vyletěl žaludek až do krku. Teď jen zavrtěla hlavou.

„Je... je něco nového?“ zeptala se opatrně a Bianca se poprvé zatvářila ustaraně.

„Ne, bohužel. Maršálové pořád zkoumají loď těch vrahů, ale nezdá se, že by to v dohledné době něco přineslo. Toho posledního stále nenašli, a sílí názor, že je mrtvý, utekl někam do pouště a tam zemřel na zranění.“

Nikola se trpce ušklíbla. „Tomu nevěřím. A i kdyby, vždycky můžou poslat další.“

„Kosmická služba i maršálové zpřísnilo kontroly všech lodí z Menabaranu, zvláště těch, co patří korporacím. Nemyslím, že je to pravděpodobné, slečno Vanbergová.“

Znělo to přesvědčivě, jenže po tom, co se stalo, prostě už žádné slovní ujištění nestačilo. Nikola bolestně přivřela oči, ale Bianca Sorelová vzápětí změnila téma.

„Slyšela jsem, že technici odjeli. Takže máte hotovo? Odlétáte brzy?“

„Ano,“ vydechla Nikola. „Darren s Gilem zítra čekají ještě nějaký náklad a večer nebo pozítří ráno vyrážíme. Myslím, že se bojí, aby se o té cestě neprozradilo víc, než už se povídá.“

Nikola věděla, že může mluvit bez obav. Iverson s Biankou nadcházející výpravu probral hned při její první návštěvě tady, den po přiletu. Dokonce měla tušení, že část věcí v nákladovém prostoru *Achillea* byla zaplácena z Biančiných účtů a počet dílů, na které se měl rozdělit případný zisk z pokladu, vzrostl o jeden. Možná o dva, pokud započítala taky newellskou milici. Nikole to bylo fuk. Nezajímalo ji, kolik akce vynese, nestarala se ani o detaily, které Iverson s Dalym denně probíral. Myslela jen na Natalii a chtěla zmizet.

Bianca Sorelová přikývla. Náhle se poprvé zdálo, že má potíže s nalezením slov.

„Slečno Vanbergová... aniž bych chtěla snižovat důvtip kapitána Iversona, mám jisté pochybnosti, zda z té cesty vzejde něco víc než pár nepříjemně adrenalinových zážitků a opět rozbitá loď, které budu platit opravu. Chci ale, abyste věděla, že jsem začala podnikat jistá opatření. Není třeba, abyste riskovala víc, než bude nutné. Až se vrátíte, budu pro vás mít nějaké *alternativy* bez ohledu na to, zda něco cenného přivezete. A v mém domě budete s Natalií vždycky vítána.“

Něco v těch slovech konečně prorazilo krunýř únavy, beznaděje i otupělosti posledních dnů, a Nikola pocítila vděčnost.

„Děkuji,“ sklopila oči. „Za všechno... i za to, že se neptáte.“

„Ptát se? Později snad, ale dnes?“ Na okamžik vypadal Biančin obličej v měsíčním světle staře. „Někdy přemýšlím, jestli mě víc unavují cizí tajemství, anebo moje vlastní. Oboujích mám příliš. Šťastnou cestu a hodně zdaru, slečno Vanbergová.“

Nastoupila do vozu dřív, než Nikola našla odpověď, a auto se začalo otáčet zpět k bráně. Nikola se dívala, jak jeho zadní reflektory mizí ve tmě, a pak se vrátila pohledem k noční obloze.

Za pár desítek hodin tam vyrazí, na lodi, kam si přísahala už nevzkročit, na pochybné výpravě s napůl bláznivým pilotem. Všechno dopadlo jinak. Nikolu napadlo, že v jejím životě všechno vždycky dopadne jinak, než čekala nebo plánovala. Možná byl čas se s tím prostě smířit a přestat plánovat cokoliv.

A o pár set metrů dál se Bianca Sorelová zamyšleně dívala oknem na ubíhající temnou pustinu, zatímco Jack Evans na místě řidiče naklonil hlavu na stranu.

„Co myslíte, že najdou, madam?“ Lehce pootočil volantem. Obě ruce v černých rukavicích, kterými ho svíral, byly zase jako nové. Bianca zavrtěla hlavou.

„Pomníky, předpokládám. Takové, co málokoho potěší.“

„A my? Budeme mlčet?“

„To, bojím se, nepůjde, pane Evansi. Příliš povyku, a navíc je v tom zapojený Menabaran. Už jsem poslala zprávu,“ Bianca Sorelová si povzdechla.

„Chápu, madam.“

V Evansově hlase nebyl žádný pocit. Ze tmy před nimi se vyloupila světlá vzdálené Liberty a Bianca unaveně zavřela oči.

Snad už aspoň nikdo další neumře. Zatím.

Kapitola 2

Viridian

„Vaše Veličenstvo? Jste v pořádku, pane?“

Norbert Gleason cítil, jak mu hrdlo kromě bolesti svírá strach. Na dveře kajuty Georga Talminise marně tloukl už asi tři minuty. Král ho musel slyšet, kajuta byla malá. Lepší komfort mu na lodi přečpané vystrašenými diplomaty a personálem bývalého viridiánského vyslanectví na Algoru prostě nemohl zajistit, přesto král neodpovídal.

Právě ve chvíli, kdy generál začal uvažovat, jak s co nejmenším povykem vyrazit dveře, a koho požádat, aby to udělal, když sám sotva chodí, se kajuta otevřela.

Georg Talminis už vypadal líp, než když ho Gleason spatřil na Algoru. I když *líp* byl v tomto případě velmi relativní pojem.

„Odpusťte, generále,“ promluvil tiše. „Neslyšel jsem vás.“

Gleason se už chtěl zeptat proč – úzká postel, kterou viděl za Georgovými zády, byla ustlaná, takže nespál – ale pak si všiml otevřeného diplomatického pouzdra s algorskou pečeti na stolku a listu plastového papíru v Georgově svěšené ruce.

„Chápu. Veličenstvo, loď před pěti minutami dokončila poslední skok. Jsme na orbitě Viridianu. Během patnácti minut přistaneme.“

Viridianský král několik vteřin mlčel, jako by se snažil srovnat si v hlavě, co ta slova znamenají.

„Kolik času jsme ztratili?“

„Sedm dní a šestnáct hodin,“ odvětil generál bez zaváhání. Byla to první otázka, kterou sám položil pilotovi, a pomyšlení, že od toho, co pro něj bylo jen pár hodin, uběhl ve skutečnosti už víc než týden, mu jako vždy přišlo neskutečné.

„Co moje loď?“

V Georgově hlasu se ozvala úzkost i skoro zoufalá naděje, a Gleason sklopil oči.

„Ne, Veličenstvo. Skoková královská loď se vrátila, ale od té doby nic dalšího z Algoru nepřiletělo. Když uvážím zpoždění, s jakým jsme startovali, kdyby s lady Viktorií opravdu zamířili sem, museli by tu už dávno být.“

Talminis neodpověděl. Jenom stál a generál viděl, jak zatíná zuby. Plastový papír v jeho ruce zapraskal.

„Pane, co chcete dělat?“ promluvil Gleason váhavě. „V pilotní kabině jsem chvíli poslouchal vysílání. Okolo toho, že se loď vrátila bez vás a zůstal jste skoro sám na Algoru, už se rojí spekulace. Některé jsou... nechutné. Ani lidem z vyslanectví nezabráníte mluvit, a parlament bude chtít vysvětlení.“

V Georgových očích se poprvé mihl záblesk vzteku. Rychle se nadechl, jako by chtěl začít křičet, ale v poslední chvíli se zarazil.

Pokynul hlavou, generál vkročil do kajuty a zavřel za sebou. Tentokrát nečekal na vyzvání, s úlevou klesl na postel. V uších mu hučelo, nalomené obratle pod fixačním límcem vystřelovaly bolest při sebemenším pohybu. Doktor z vyslanectví mu před odletem z Algoru nabídl léky, ale Gleason odmítl. Chtěl

mít čistou hlavu, chtěl přemýšlet, i když čím víc vzniklou situaci zvažoval, tím větší ho svíral strach.

Viridianský král si sedl na jedinou židli u malého stolu. Mlčky podal generálovi zmačkaný papír. Stručný text na něm byl napsaný ručně, velmi úhledným písmem včetně podpisu, i když inkoust vypadal trochu vybledlý.

Pokud fakt, že Její Veličenstvo algorská císařovna byla unesena, pronikne na veřejnost, učiním Vás osobně zodpovědným a podniknu okamžité odvetné kroky proti Viridianu, s plným vojenským důrazem.

Andrej Korwarian

Generál si ztěžka povzdechl.

„No?“ Georg se slabě ušklíbl. „Nevypadáte překvapeně.“

„Ne,“ přiznal Gleason. „Tohle byla jedna z možností, kterou jsem čekal.“

Ještě ta lepší, chtěl dodat, ale postřehl Georgův výraz.

„Vy myslíte, že blufuje, Veličenstvo?“

„Blufuje? Ne, generále. Viděl jsem ho useknout člověku hlavu za kdovíjakou hloupost – vážně nemyslím, že blufuje. Nehodlám se ale nechat vydírat, ani obětovat Viktorii, aby on nebyl pro smích, že mu unesli manželku přímo z paláce. Protože o to mu jde především!“

„Možná, Veličenstvo,“ Gleason zamyšleně točil papírem mezi prsty. „Na věci to ale nic nemění. Když zveřejníte, co se skutečně stalo, Korwarian na nás zaútočí, a my se neubráníme. I když postavíme k našim majákům všechny lodě, co máme, prostě to nebude stačit. Udolá nás pouhou přesilou, a jak se jeho jednotky jednou vylodí na povrchu, je konec. Viridianští občané nedokážou vést asymetrickou válku s profesionálními

vojáky, natož algorskými. A pokud spoléháte na pomoc z Menabaranu, po tom, co Avrian Dann...“

„K čertu s Avrianem Dannem!“ vybuchl Georg a vyskočil. „Řekl... *slíbil*, že to proběhne tiše. Bez mrtvých! Udělali tam masakr, vraždili na potkání, zabili Eileen a ještě unesli Viktorii. Ten... ta *věc* Stone, viděl jsem, jak se tvářil! Měl to za úkol, byl to Dannův plán od začátku. Nejspíš ani nečekal, že to přežiju nebo že mě Korwarian nechá jít!“

„To je pravděpodobné. Viridianský král zabit při návštěvě Algoru. To by naprosto zničilo veškeré vzájemné vztahy, Menabaran by měl u nás dveře dokořán.“

„Ano! Takže ne, od něj nečekám žádnou pomoc, ale snad jsou i jiné možnosti. V krajním případě můžeme na čas třeba vypnout naše majáky, nebo tím aspoň pohrozit.“

Gleason prudce trhl hlavou – bolestí se mu zatmělo před očima.

„Pane, promiňte, ale teď mluvíte z cesty! Korwarian se topí ve vortexových krystalech. Může postavit sto, dvě stě skokanů denně, a házet je k Viridianu, i kdybychom se odřízli, nakonec se k nám dostane. Navíc, uvědomte si důsledky. Obchod, firmy závislé na dovozu zboží, celá naše ekonomika by se tím zhroutila. Vy navíc ztratíte veškerý kontakt i informace o své sestře, a parlament? Radši přepíšou ústavu a zbaví vás trůnu, než by tohle schválili. Což udělají stejně, jestli všechno vyjde najevo.“

„Ne,“ procedil Georg mezi zuby. „Tak daleko by nezašli. Nadržovat a kritizovat mě je jedna věc, ale tohle –“

„Veličenstvo, přemýšlejte! Tím paktem s Avrianem Dannem jste ohrozil celý náš svět. Antoniova frakce v parlamentu to podá jako velezradu, jediný zločin, za který *můžete* být sesazen. Obviní vás, možná i mě, každého z vaší administrativy, kdo s tím měl co dělat. Proces se potáhne měsíce, vy budete v domácím vězení v paláci – a lady Viktorie? Už teď je pro ně

mnohem víc algorská císařovna než viridianská princezna. Klidně ji obětují, pokusí se vrátit k neutralitě a nechat Korwariana s Dannem, ať si to vyřeší mezi sebou. Ať to nakonec skončí, jak chce, vy se na to budete jenom dívat z cely nebo odněkud z exilu!“

„Takže si mám začít chránit vlastní kůži, tohle mi radíte? Zapomenout na Viktorii, zapomenout, co se stalo Eileen?“ Georgův hlas zakolísal.

„To netvrdím, ale čemu pomůže, když se zničíte?“

„A čemu pomůže *tohle*?!“ Georg vztekle mávl rukou. „Když budu mlčet, můžu leda doufat, že Korwarian bude chtít zpátky svou ozdobu trůnu. Že začne vyjednávat o výkupném, pokud tedy budou nějaké chtít, anebo mu aspoň nepřeskočí a nevyrazí Menabaran vybombardovat i s Viktorií! Když se ale prozradí, co Dann udělal, veřejné mínění ho donutí ji propustit. Domácí opozice ho nenechá pokračovat, jeho vláda ztratí důvěru!“

„To nevíte! Jestliže vypukne skandál, kdo ví, jak zareaguje. Možná to prostě popře. Pokud vás Korwarian nepodpoří, bude to slovo proti slovu. Anebo třeba přiměje vaši sestru veřejně říct, že s tím únosem souhlasila.“

„No tak! Snad nevěříte, že by to udělala!“

„Dobrovolně ne. Ale ředitel Petrov mi vyprávěl o některých menabaranských metodách *přesvědčování*.“

„Jakých – mučením? To nemyslíte vážně!“

„Proč ne? Dann už překročil veškeré meze. Zatáhl vás do spiknutí, unesl algorskou císařovnu – čeho myslíte, že ještě *není* schopen?“

Georg Talminis klesl zpátky na židli. Zíral na Gleasona, v očích úžas i děs.

„Ne,“ zavrtěl ztěžka hlavou. „Pokud... pokud by dokázal Viktorii ublížit, udělá to nakonec stejně. Bude to *muset* udělat, pokud se Korwarian jeho požadavkům nepodřídí. Když vše

vyjde najevo teď, je aspoň naděje, že couvne, než to dojde do úplné krajnosti.“

„Ale tohle už *je* krajnost!“ Generál zamával pomačkaným dopisem. „Jsme na pokraji války, kterou nemůžeme vyhrát, té samé, kvůli které se vaše sestra obětovala a provdala za císaře. Myslíte, že ji vaše rozhodnutí potěší?“

Georg Talminis sebou trhl. Stáhl hlavu mezi ramena, jako by ho Gleason udeřil.

„Ne,“ zašeptal. „Viděl jsem ji, když zabil toho bodyguarda. Její obličej... tohle mi nikdy neodpustí.“

„A teď se chystáte udělat co? Dejme tomu, že uspějete, Dann vaši sestru propustí – co najde, až se vrátí? Viridian okupovaný císařem, přesně to, proč se nechala uvěznit na Algoru. Navíc bude *pořád* Korwarianova žena, která po vašem sesazení té okupaci dodá legitimitu. Loutková královna, na kterou národ plive jako na zrá...“

Gleason se zarazil. Chtěl pokračovat, ale postřehl, jak se Georgovi chvějí ramena. Pod každým slovem jako by se propadal. Musel si zápěstím přetrít oči a slzy, které tam generál uviděl, jím otrásl.

„Odpusťte, Veličenstvo,“ sklopil zrak. „Vidím, že jste rozrušený. To jsem nechtěl.“

Viridiánský král zvedl hlavu. Dvakrát polkl a nějak dokázal udržet klidný hlas.

„To nic. Máte pravdu. Já... k čertu se mnou, ale tohle Viktorii udělat nemůžu. *Nesmím* to udělat. *Za žádnou cenu.*“

Gleasonova úleva byla jenom krátká, prosycená hořkostí.

„Takže?“ nadhodil opatrně. „Jaké jsou vaše rozkazy?“

„Prozatím žádné,“ Georg zavřel oči. „Zůstanu prostě v paláci. Nevydám žádné prohlášení... ještě ne. Reportéři můžou zpovídat lidi z ambasády, ať klidně řeknou všechno, co vědí. Andrej Korwarian se rozhodl přerušit s námi diplomatické

styky, bez udání důvodu. Můžou spekulovat, jak chtějí, a parlamentu chvíli potrvá, než se k něčemu rozhoupe.“

Generál kývl, pro začátek to stačilo.

„Musím ale najít rodiče Eileen Gradové. Zjistit, kde jsou, a jet za nimi. Těm to musím říct osobně. Že byla zabita omylem... během náhodně vyvolané přestřelky.“

Gleason neodpověděl – odpor, který Georg cítil sám k sobě, se z té věty přímo valil.

„Potom si musíme sednout a dořešit detaily. Vy, já... a Michail Petrov. Toho jsem měl víc poslouchat. Musím s ním mluvit co nejdřív.“

V té chvíli podlahou otrásl náraz – loď dosedla na povrch. Georg Talminis rychle vstal a generál ho napodobil. Přitom bezděčně pohlédl na dopis ve svých rukou a překvapeně strnul.

Písmo, před několika minutami pouze bledé, skoro zmizelo. Text už byl nečitelný úplně, generál jen tu a tam rozeznal obrys nebo smyčku písmene, a i ty se vytrácely, zbyl jen obdélník bílého papíru. Zřejmě nějaký špionážní inkoust. Mizení muselo začít, jakmile viridiánský král otevřel pouzdro, možná vlivem světla... Norbert Gleason se trpce ušklíbl.

Algorský císař skutečně neponechával nic náhodě.

*

Pět kroků dopředu. Zastavit u zdi. Otočit. Pět kroků zpátky.

Seržant Beck už takhle rázoval dvanáct minut. Aby se uklidnil, začal po prvních deseti otočkách své kroky počítat. Pak toho zase nechal, protože to vůbec nepomáhalo. Co chvíli se poškrábal pod límcem civilní košile s krátkými rukávy a kýčovitě barevným vzorem. V životě nevěřil, že tenhle dárek od matky někdy vezme na sebe, natož na audienci ke králi. A to se na tuhle chvíli v duchu připravoval už čtyři nekonečné dny.

Dokončil další otočku a v té chvíli se zdobené dveře na protější straně předpokoje otevřely.

Jinak se neozvalo nic. Nestál tu sluha, který by ho formálně pozval dál, jako tomu bývalo v normálnějších časech, ale seržant nečekal, rychle vešel do salonku a nechal dveře, aby se za ním automaticky zavřely.

Georg Talminis seděl za svým stolem, zatímco křeslo pro návštěvy zabral Norbert Gleason. Generál měl hlavu upnutou v bílém fixačním límci a uniformu zmačkanou, jako by se ještě ani nestihl převléknout, nicméně král vypadal normálně, snad jen trochu bledý. Beck ucítil navzdory všemu úlevu.

„Vaše Veličenstvo,“ uklonil se formálně. „Seržant Martin Beck. Hlásím se na váš rozkaz.“

Gleason zvedl pobaveně obočí – až dosud neviděl Becka jinak než v uniformě –, ale Georg Talminis žádný údiv neprojevil.

„Děkuji!“ zavrčel. „To je od vás pěkné, seržante Becku, je nomže já nechtěl vás. Chtěl jsem mluvit s Michailem Petrovem.“

Beck rychle vydechl. „Odpusťte, Vaše Veličenstvo, ale přál jste si mluvit s ředitelem naší tajné služby. Pan Petrov není přítomen, takže právě teď jsem jím já.“

Ještě asi půl hodiny.

„To chcete říct, že ředitel někam odjel? A kam, sakra?!“

Georgův hlas jasně prozrazoval jeho náladu a Beckovy obavy vzrostly. Vzal to radši stručně.

„Na Menabaran.“

Talminisovy ruce na stole sebou škubly.

„Cože?!“

Z jeho tónu seržantovi naskočila husí kůže. Blesklo mu hlavou, že takhle asi vypadá rozlícený algorský císař, a rychle promluvil.

„Ředitel Petrov mne pověřil, abych vám tlumočil zprávu,

pouze ústně, pane. Mám vám říct, že zjistil, k čemu vás přemluvil Avrian Dann během návštěvy tady, a pokud se vrátíte bez lady Viktorie, i jak to nejspíš dopadlo. Mám vám říct, že odjel na Menabaran bez vašeho svolení, aby získal náskok, než tam loď s vaší sestrou dorazí, a mohl udělat něco, čím situaci Jejího Veličenstva změní.“

Zavládlo ticho. Georg Talminis zíral do Beckova obličej, jako by nechápal, co říká, ale Norbert Gleason vyprskl smíchy. Jen na okamžik, vzápětí bolestí zkrivil tvář a ruka mu vylétla ke krku.

„Ten mizera!“ vypravil ze sebe. „Kde... jak to zjistil?!“

To nechtějte vědět.

„Nevím přesně, pane. Myslím, že od někoho z menabaran-
ské ambasády, kdo tu akci zajišťoval.“

„Tuším, koho myslíte,“ Georg přivřel oči. „S panem Eddym bych si také moc rád popovídal!“

Na to bys potřeboval lopatu.

„Lituji, Veličenstvo. Ten už také není přítomen.“

„Jistě. Nejspíš skočil do lodi, sotva jsem odletěl.“

Georg si naštěstí Beckova slova vyložil po svém, a pokud snad Gleasona napadl *správný* výklad, k seržantově nemalé úlevě mlčel. Král se zadíval z okna, kde se odpoledne zvolna měnilo v podvečer, a po chvíli zavrtěl hlavou.

„Dobře. Pan Petrov se rozhodl být iniciativní. Nemůžu se zlobit, kdybych... no, to už je jedno. Co přesně má ale v úmyslu? Co vám ještě řekl?“

Beck se bolestně usmál – konečně mohl říct úplnou pravdu.

„Nevím, Veličenstvo, naznačil mi to jenom v hrubých rysech. Myslím, že má na Menabaranu nějaké kontakty ještě z doby, kdy tam byl jako agent. Chce je obnovit, zjistit, co můžou vypátrat o tom, kde drží vaši sestru. Pak asi uvidí. Ať se stane cokoliv, na konzultace nebo posílání rozkazů z Viridianu

a zpět nebude čas, takže ředitel od vás žádá povolení jednat dle uvážení.“

Nežádá, je mu to fuk. Jenomže mně ne.

„Chce, abych za ním přijel na Menabaran hned, jak vám doručím tuhle zprávu, protože potřebuje vědět, jak to na Algoru dopadlo. A pokud to skončilo, jak myslí, prosí vás, abyste mu sdělil, jak se hodláte zachovat.“

Neprosí, to je mu fuk taky. Ale já bych to rád věděl.

Georg Talminis znovu chvíli mlčel. Potom pokrčil rameny.

„Nakonec na tom už nesejde – ano. Na Algoru to dopadlo víceméně tak, jak Petrov předpokládá. Vojáci, které mi Dann dal na záchranu Viktorie, ji unesli a mě tam nechali. Zabili plno lidí... včetně Eileen. Korwarian nás pak s celým vyslanectvím vyhostil a napsal mi, že pokud pravda o té věci vyjde najevo, pomstí se celému Viridianu. Takže je zřejmé, jak se hodlám zachovat.“

Georgův hlas zněl příliš unaveně, aby sarkasmus poslední věty zapůsobil správně. Beck se chtěl vyptávat dál, ale rozmyslel si to. Petrovovi na detailech stejně nezáleželo, zajímal ho jen výsledek, a on už cestou do paláce slyšel zprávy o smrti Eileen Gradové. Věděl, že poslední dobou hrála v králově životě značnou roli; tahle rána musela bolet, a brzy do ní začnou lidé sypat sůl po hrstech. Beck opravdu nechtěl být tím, kdo –

„Vy tedy odlétáte na Menabaran? Hned teď, proto tenhle váš *neformální úbor*?“

Gleasonův hlas přerušil seržantovi myšlenku.

„Ano, pane,“ potvrdil. „Ředitel mi zařídil krytí, mám lístek na trajekt za dvě hodiny.“

Detaily toho krytí se pevně rozhodl nerozvádět a generál znovu zvedl obočí.

„A on sám už odletěl? Je ředitel rozvědky, bývalý agent,

určitě ho mají na nějakém seznamu. Dokázal si to zařídit takhle rychle? Jak vlastně cestoval?“

Beck se donutil krůvě usmát. „V nákladním kontejneru, pane.“

„Cože?“

Tentokrát se zatvářil užasle i Georg Talminis.

„Ano, pane. Sám jsem ho tam zamkl. Prý je to nouzový kanál, který občas používal pro naše lidi. Má na kosmodromu v Artipoli někoho, kdo kontroluje kontejnery, které přijdou od jisté firmy. Když mají správné označení, podívá se dovnitř a vyvedne, co tam najde... nebo koho.“

Gleason znovu vypadal pobaveně.

„Naše rozvědka je flexibilnější, než jsem si myslel, pánové.“
Kdybyste jenom tušili, jak moc.

Přesto Beck pocítil obavy. Po té akci s Eddym se Petrov ani nevyspal. Beck ho zavezl domů, kde proběhla krátká porada, pak si sbalil pár věcí a ještě před úsvitem byli na kosmodromu. Přitom rozhodně nebyl v pořádku a v tom kontejneru může sedět kdovíjak dlouho. Becka náhle napadlo, co se stane, když po otevření najdou jenom mrtvolu...

„Vaše Veličenstvo, prosím, dovolte mi odejít. Musím si ještě před odletem zařídit pár osobních věcí.“

Nechtěj vědět jakých.

Georg Talminis se otočil od okna. Tentokrát měl hlas pevný.

„Jistě, seržante. Vyřídíte panu Petrovovi, že má můj souhlas udělat všechno, co uzná za vhodné, pokud dostane Viktorii z rukou těch lidí, dokonce i kdyby to bylo zpátky na Algor. Nezajímá mě, koho na Menabaranu podplatí, podvede nebo třeba zastřelí. Pokud uspěje, nechci nic vědět, nebudu se na nic ptát. Avrian Dann mě zradil, nechal unést Viktorii, zabít její ochran-ku, porušil Chargraffovy úmluvy... pro mě je teď Menabaran horší nepřítel než Algor. Ať pan Petrov jedná podle toho.“

O Chargraffových úmluvách seržant nikdy neslyšel, ale bylo mu jedno, co to je za politiku, jenom zaraženě mlčel. Že někdy uslyší krále mluvit takhle... na Algoru to muselo být opravdu zlé.

„Rozkaz, Veličenstvo,“ potvrdil rázně.

„Dobrá, můžete jít.“

Seržant se rozloučil úklonou.

Pocit úlevy byl nádherný, bohužel nevydržel ani na půl cesty z paláce. Protože na to, co ho čekalo teď, se těšil snad ještě méně než na rozhovor s Georgem Talminisem.

Beckovo vznášedlo stálo u chodníku pár kroků od brány. Žena na sedadle spolujezdce, oblečená v elegantních bílých šatech, na něj trpělivě čekala. Kaštanové vlasy měla rozpuštěné, byla lehce nalíčená a velké hnědé oči nechtěně přitahovaly Beckův pohled. Rychle si připomněl okolnosti prvního setkání a odvrátil se.

„Tak jak?“ zadívala se na něj, když s kamenným výrazem nasedal.

„Hotovo,“ odvětil stručně. „Ředitel měl pravdu, vlastně ve všem.“

Nehodlal to rozvádět, naštěstí jí to zřejmě naprosto stačilo.

Natáhl se pro formulář připravený na palubní desce a rychle ho podepsal – pravomoci ředitele viridiánské rozvědky právě přešly na kohosi jménem Robert Rochemore. To jméno mu nadiktoval Petrov, přestože Beck žádného Rochemora neznal, neměl tušení, kdo to je, a v seznamu zaměstnanců ho nikdy neviděl. Ušklíbl se, že by další utajený příbuzný?

„Takže podle plánu,“ konstatovala. „Ta košile ti padne.“

Na tom, že si budou tykat, se dohodli už cestou k paláci. Beck chápal, že je to nutné, ale kdykoli ho tak oslovila, stejně cítil, jak mu nálada klesá o desetinu stupně. Teď už se neudržel.

„Vážně musíme cestovat *takhle*?“ hodil formulář zpátky a prudce se rozjel. „Když se Petrov mohl nechat poslat na Menabaran v kontejneru, proč nemůžeme i my? Netvrď mi, že nemáme jiný podobný kanál, jak se tam dostat.“

„Nemáme,“ odvětila vážně. „Měli jsme jich několik, ale všechny postupně odřízli, a Michail tam chce někoho legálně. On sám bude mít hodně svázané ruce právě proto, že přijel tajně.“

Dávalo to smysl, ale Beckovi se na tom stejně něco nezdálo, zlý pocit, který nedokázal pojmenovat, protože mu táhlo hlavou příliš mnoho věcí.

„Na kolika takových akcích jsi byla?“ promluvil opatrně. „Myslím mimo Viridian.“

Kupodivu odpověděla bez váhání.

„Na třech. Dvakrát na Menabaranu, jednou na Algoru.“

Překvapeně se na ni zadíval, až přestal na chvíli sledovat silnici.

„Na Algoru?“

„Ano,“ kývla. „Žádná sláva, ale Menabaran byl horší.“

„Horší kvůli jejich bezpečnosti?“

„Ne úplně... to poznáš. Ale klid. Zvládneme to.“

Usmála se. Nejspíš ho chtěla povzbudit, ale úleva se nedostavila ani v nejmenším, navíc už před sebou spatřil bílé zdi vysoké budovy kosmodromu.

„Aspoň jsme to nemuseli *takhle* vytrubovat. Fajn, zastupoval jsem ředitele naší rozvědky. I když jsem se neukazoval, chápu, že to možná vědí, že můžou mít moje jméno i ksicht někde v databázi, takže tohle... *krytí* je nutné. Ale úřední záznamy vozí vládní kurýr k synchronizaci denně, ta zpráva se tam dostane dřív než my. Sama jsi říkala, že v Artipoli je všechno propojené, takže účel to splní. Vážně bylo třeba to dávat do novin *tady*?!“

Seržanta skutečně žádný rozumný důvod nenapadal – tedy kromě podezření, že šlo o další ukázkou Petrovova humoru.

„Mluvíš, jako bys spáchal bigamii,“ namítla prakticky. „Přece jsi svobodný, tak v čem je problém?“

V mojí matce!

Beck to skoro odsekl nahlas, ale kousl se do rtu – ne, skutečně nehodlal popisovat nářky, kdy už si najde ženu, které poslouchal, kdykoli o víkendu přijel na návštěvu. Jenom doufal, že matka to oznámení ve Večerníku přehlédne a že ho neuvidí ani nikdo z těch několika kamarádů nebo bývalých kolegů ze služby, aby jí to dali vědět.

„Zapomeň na to,“ ucedil s nádechem rezignace. „Žádný problém.“

Odpovědi se samozřejmě nedočkal.

Zamířil k otevřenému parkovišti před kosmodromem a Alina Petrovová, už pět hodin a padesát minut Alina Becková, předvedla další úsměv.

„Jestli tě to uklidní, až se vrátíme, nebudu mít žádné námitky proti rozvodu, ani nebudu chtít výživné. Teď se snaž tvářit zamilovaně – vyrazíme přece na svatební cestu!“

Menabaran

„Ačkoli nejhorší snad už přešlo, situace je pořád vážná. Jsou to nejtěžší protimenabaranské nepokoje od osamostatnění Newellu. Dostal jsem tři nóty z newellského Senátu požadující vyšetření té události. Tohle už není věc, která jenom tak vyšumí, pánové.“

Menabaranský velvyslanec na Newellu Dominic Enriquez, narychlo odvolaný ke konzultaci domů, ani neskrýval obavy, jaké reakce jeho zpráva vyvolá. Na stole mezi datovými záznamníky leželo i pár listů tmavého newellského papíru

s pečeti diplomatické pošty a Erich Ferrer postřehl, že velvyslanec každou chvíli zabloudil pohledem k čelu stolu, kde seděl Avrian Dann. Premiér vypadal znuděně, ale Ferrer přesto instinktivně cítil napětí. Poslední věta ovšem směřovala na něj a ministr policie pokrčil rameny.

„Jaké dodali důkazy? Loď, které se ani nedokázali dostat do palubního počítače. Fotky jedné mrtvoly. Co máme asi s tímhle vyšetřovat? Osobně jsem mluvil s ředitelem GenetiXu. Kategoricky popírá, že by ta loď byla jejich nebo že toho člověka mají v databázi. Pro GenetiX pracuje osm tisíc lidí jen tady v Artipoli. Mám je snad začít obcházet po jednom, jestli ho náhodou neznali? A falešnou registraci lodi si dnes obstará každý zkušenější pašerák, to by na Newellu měli vědět nejlíp.“

„Já vám nic nevyčítám,“ velvyslanec učinil omluvné gesto. „Nicméně *něco* jim říct musíme. Aspoň trochu tu situaci uklidnit, vydat prohlášení... pane premiére?“

Dotaz zněl téměř vystrašeně. Avrian Dann netečně přikývl.

„Pravda. Pošlete jim odpověď, že incident bude vyšetřen se vši pečlivostí hned, jak budou podezřelé teroristky Nikola a Natalie Vanbergovy vydány zpět na Menabaran, aby mohly být v té věci vyslechnuty. Do té doby je nám líto.“

Enriquez sevřel rty. „To nedoporučuji, pane premiére. Nebo alespoň ne tímto tónem.“

„Ano?“ po Dannově tváři se mihl úšklebek. „Pročpak?“

„Sestry Vanbergovy měly být *cílem* toho útoku. Na Newellu panuje silné přesvědčení, že to byla tajná korporátní, nebo dokonce vládní operace. I milice tuhle verzi šíří: že z Menabaranu poslali ty muže, aby je zabili nebo unesli zpátky přes hranici a zastrašili tím další uprchlíky. Když začneme požadovat jejich vydání, jen to bude znít jako potvrzení těchto teorií, nabí...“

„No a co?“ úsměv se z Dannovy tváře vytratil. „Když si ta newellská pakáž skrývá zločince, ať se připraví, že občas ponese

následky. Kdo lehá se psy, chytí blechy. A jejich nóty? Když budu chtít, zpřísním embargo proti Newellu tak, že budou *prosit*, aby ty dvě mohli poslat zpátky zabalené a převázané mašlí! A každého smradlavého emigranta, pašeráka a dezertéra, co odsud utekl, hned za nimi! Na Newellu zapomínají moc rychle, kde je jejich místo, ať si dají pozor, abych jim ho neukázal! Tak! Tohle jim odpovězte na jejich nóty! *Doslova!*“

Teď už Avrian Dann řval. Velvyslanec jen polykal nasucho a Erich Ferrer se rychle rozhlédl kolem oválného stolu. Kromě nich se uzavřeného zasedání Bezpečnostního výboru zúčastnil ještě generál Qillas za štáb, ministr obrany Hamilton a ministr národní bezpečnosti Timons. Ten jediný vypadal při pohledu na běsnícího premiéra spokojeně. Ostatní měli jen strach. Všichni Danna znali, věděli, že v takové chvíli stačí špatné slovo a dotýčný se může loučit s úřadem. Nebyla žádná náhoda, že ministr zahraničí Kloze, Dannův oddaný patolízal, na tohle zasedání nedostal pozvánku.

„Dobrá,“ promluvil Henrik Qillas klidným hlasem. „Diplomatické tanečky, při vši úctě, se mě netýkají, ale asi by se hodilo zpřísnit bezpečnostní opatření aspoň v naší soustavě, ne-li na celém menabaranském území. Nerad bych viděl nějakého blázna z milice, jak se vyhodí do povětří uprostřed Artipole nebo to napálí s lodí do některého našeho majáku.“

„To je pravda,“ souhlasil ministr obrany. „Musíme počítat s možnou odvetou...“

„Ne!“ Dannův hlas ho přerušil. „Nehodlám ukazovat, že máme z těch vandráků strach, ani té věci přidávat váhu. Bezpečnostní opatření zůstanou na běžné úrovni. Velvyslanec Enriquez odpoví na jejich protesty, a dál už o tom nechci slyšet. I tohle zasedání bylo víc, než si ta věc zasloužila – hotovo!“

Ferrerův pohled rychle zalétl k ministrovi národní bezpečnosti. Čekal, že začne protestovat, on jako jeden z mála měl

pozici dost pevnou, aby si to mohl dovolit. Jenomže Timons místo jakéhokoli odporu jen přikývl.

„Jak si přejete, pane premiére.“

Premiér se zvedl z křesla, ostatní ho napodobili. Dann místo pozdravu na rozloučenou jen mávl rukou, jako by odháněl otravný hmyz, a všichni se klidili z místnosti. Dominic Enriquez odcházel poslední, se sklopenou hlavou.

Avrian Dann myslel vážně každé slovo, i když zuřil. Nepochybně si najde čas Enriquezovu odpověď ještě před odesláním přechíst, a běda, jestli nebude znít, jak chtěl. Ferrer byl upřímně rád, že není v jeho kůži. On to měl jednodušší. Stačilo dělat to, co jako ministr policie dělal poslední dobou čím dál častěji: nic.

Postřehl pohled Henrika Qillase a rychle se vrátil do reality.

Generál opustil místnost. Erich ještě minutu počkal, předstíral procházení zpráv, než čtečku i záznamník vypnul, strčil pod paži a vyšel ven. Na chodbě zahrnul doprava, jen pár desítek kroků k pánským toaletám.

Naštěstí tu bylo prázdné. Generál pro jistotu otevřel dokořán všechny kabinky a teď přecházel sem a tam před vyleštěnými pisoáry. Když ministr policie vešel, věnoval mu zamračený pohled.

„Je vám to snad jasné, ne?“ vypálil. „Ta loď *byla* z GenetiXu. Byli to jejich žoldáci a letěli oddělat ty dvě ženské, aby nemohly mluvit o DiaVision a Prestonově vraždě. Jenom pro jistotu, ani na Newellu jeden nikdy neví, kdo může poslouchat.“

Ferrer o tom vlastně doteď moc nepřemýšlel, ale jak to generál shrnul, mohl jen přikývnout.

„Nejspíš máte pravdu.“

„Nejspíš?“ Qillas si odrkl. „Ale ta bezpečnost je chyba! Myslíte, že když dala milice posledních pár let pokoj, tak budeme mít štěstí napořád?“

„To je vážně divné,“ souhlasil Ferrer zamýšleně. „Dann tihle věci obvykle nepodceňuje a Timons je paranoik. Nechápu, proč mlčel. Ledaže...“

„Ledaže co?“ Qillas postřehl, jak zaraženě se ministr policie náhle zatvářil.

„Ledaže s tím počítají,“ Ferrer se zadíval do generálova obličej. „Dann provokuje Newell už skoro systematicky, co když chce, aby k nějakému útoku došlo? Aby měl záminku.“

„Záminku pro co?“ Qillas přivřel oči. „Snad nemyslíte invazi? To... to by byla hrozná pitomost!“

„Proč? Flotila by to přece zvládla, ne?“

„Ano, ale co pak? Dobýt něco je jedna věc, ale víte, jak vypadá Newell? Hory plné jeskyní tak hlubokých, že tam nevidí ani nejlepší senzory, tisíce úkrytů, kde se schovat. A každý pitomý dědek nebo bába má pod postelí flintu a nenávidí Menabaran. Ta okupace by byla noční můra, nechat je tenkrát jít si po svých bylo nejlepší rozhodnutí, co jsme po válce udělali.“

„Já se nehádám,“ Ferrer se usklíbl. „Jenom doufám, že na Newellu nikomu nerupnou nervy.“

„Hm... a co vy?“ Qillas přejel ministra zkoumavým pohledem. „Co vaše nervy?“

Od rozhovoru v putyce v Uličkách se neviděli a generál si musel přiznat, že v posledních týdnech sám nespál úplně dobře. Ministr policie byl lano, které drželo nad vodou i jeho, a jediný důvěryhodný informační zdroj, jaký ve Vládní věži měl. Kdyby se složil, následky nechtěl ani domyslet.

Naštěstí vypadal Ferrer vcelku zdravě, upraveně i střízlivě. Na generálovu otázku se nevesele zasmál.

„Držím se,“ ujistil ho. „Už i s tou zatracenou ženskou zvládnout být v jedné místnosti, aniž bych myslel jenom na to, jestli mi nezakrouťí krkem.“

„To je dobře. Zkusil jste ji pozvat na rande?“

„Cože?“

„Jenom návrh,“ generál pokrčil rameny. „Nepřítele je třeba poznat co nejlíže.“

„Vtipné,“ zavrčel Ferrer. „*Takhle* pevné nervy zase nemám – ani chuť lézt Dannovi do zelí.“

„Myslíte, že oni dva...“

„Nedivil bych se při tom, jak vypadá jeho manželství. Můžete to klidně zkusit sám. Moc rád si vyslechnu vaše hlášení z toho *průzkumu nepřítele*.“

Venku na chodbě se ozvaly kroky a generál tak odpověď omezil na ošklivý pohled. Ministr si naopak uvědomil, jak dlouho už tu jsou.

„Dobrá,“ přikývl rychle. „Máte číslo toho komunikátoru, co jsem vám poslal?“

„Ano.“

„Když bude třeba, spojíme se tak. Nic jiného nepoužívejte, Timons má prý napíchnutou polovinu Věže, a bůh ví, kdo tu druhou. Na shledanou – odejděte pět minut po mně!“

„Že vás tohle baví,“ zahučel generál, ale to už ministr policie vyklouzl ze dveří.

Chodba byla prázdná a Ferrer si dovilil vydechnout. Qillas se zřejmě choval rozumně a on v posledním týdnu konečně získal dojem, že začíná zvládat všechno, co se na něj přivalilo. Koneckonců znamenalo to jen trochu lhaní, přetvářování a zapírání navíc. Jedním slovem – politiku.

Kromě toho začínal pomalu stavět svou soukromou obranou zeď, nebo spíše pojistku z dokumentů, které lovil v archivech coby Ernesto Pargena. Pečlivě vybíral nejkřiklavější ukázky propojení Druhého hlasu s korporací *GenetiX* i případy nejpodezřelejších incidentů, a sestavoval jeden velký, čím dál šťavnatější spis. Ferrer si nedělal iluze. Kdyby s tím vyšel na veřejnost, stranu by to možná položilo, ovšem jeho by to

stálo krk, protože by bylo ihned jasné, že je buď autorem sám, anebo to udělal někdo z jeho úřadu. Na druhou stranu, pokud by šel ke dnu tak jako tak, mohl aspoň potopit celou loď... nebo bude brzy moci. Pár věcí mu ještě chybělo, hlavně z doby, než Avrián Dann –

„*Promiňte, pane ministře.*“

Ferrer leknutím přímo nadskočil – zahrnul za roh a prakticky vrazil do Luciany, která přicházela z opačné strany. Záznamník i čtečka mu vyklouzly a skákaly po podlaze. Ministr se rychle sehnul a začal je sbírat, jen aby mohl dostat obličej mimo její pohled.

„Ksaku, jak to děláte, že chodíte takhle tiše?“

Sotva tu větu dořekl, už toho litoval. Cítil, jak ho v žaludku mrazí.

„Nevím,“ odvětila klidně. „Dovolíte?“

Sehnula se, sebrala záznamník a podala mu ho.

„Díky,“ zamumlal Ferrer. Když si tenký přístroj bral, zadíval se zblízka na její ruce, štíhlé, s dlouhými prsty a upravenými nehty. Jak jimi mohla někomu zlomit vaz...

Dost!

Ministrův pud sebezáchovy škulbl za záchrannou brzdu a přepnul mozek do módu *stranická tisková konference* – v něm by se dokázal přátelsky culit i na celý kmen rozlícených lidojedů.

Zadíval se Lucianě přímo do tmavých očí a usmál se.

„To nic, moje vina. Jdete za panem premiérem?“

„Ano,“ přikývla. Ferrer za chladným výrazem jasně cítil ostrou, pronikavou pozornost, stejnou, jakou často vídal u Avriána Danna. Nebylo divu, že si rozuměli, napadlo ho, dva stejní žraloci.

„Opatrně,“ naznačil spiklenecký úsměv. „Nemá dobrou náladu.“

„Chápu,“ přikývla, i když nevypadala překvapeně, natož nervózně. „Děkuji.“

Ferrer si přitáhl kravatu a šel dál s nepříjemným pocitem, že musí ještě trénovat. Luciana pokračovala cestou zpět do zasedací místnosti.

Avrian Dann stále seděl u stolu nad kopií zprávy Domini-ka Enriqueze. Když Luciana vešla, změřil si ji pohledem, ale nepromluvil. Zůstala stát na opačné straně stolu, zatímco on pomalu klepal prstem na obrazovku a obracel stránky.

Mrtvé ticho se prodlužovalo.

„Nuže, Avriane?“ promluvila Luciana. „Tvůj ministr policie mě upozornil, že se zlobíš. Pokud ano, neměl bys hněv potlačovat. Není to zdravé.“

Jestliže v tom byla ironie, premiér ji nepostřehl. Bez úsměvu se narovnal a hodil čtečku přes stůl. Ať náhodou, nebo jeho obratností doklouzala po zrcadlově lesklé desce k Lucianě a zastavila se na samém okraji.

„Četla jsi tohle?“

„Ovšem.“

Luciana se ani nepokusila na obrazovku podívat.

„To je všechno, co mi k tomu řekneš? *Ovšem?*“

„Co víc bys chtěl slyšet, Avriane? Ta akce nedopadla nejlépe, uznávám. Přesto nakonec posloužila tvým zájmům, to přece chápeš.“

Dann zvolna opřel dlaně o stůl a vstal.

„Ano, chápu. Proto, a jenom proto, to přejdu. Jestli ale tomuhle říkáš *nedopadlo nejlépe*, máš asi otřes mozku. Ode dneška mi budeš předkládat ke schválení každou akci, do které budeš chtít zapojit ty kreatury z S-19, a to předem. S melouchy GenetiXu za mými zády je konec. Mluvím dost jasně?“

Dvouvteřinová odmlka. Chladný, soustředěný pohled.

„Ano, Avriane.“

„A ruce pryč od Newellu. Na tohle zatím nejsme připravení, a ty to víš. Pokud chceš tak moc Natalii Vanbergovou – i když podle mě tě kouše paranoia – musíš chvíli počkat. Potom si ji můžeš chytit a třeba rozpitvat jako žábu, ale zatím to necháš plavat. Rozumíš?“

„Ano, Avriane.“

Dann se na ni díval... a neviděl nic. Občas se mu dařilo, anebo měl aspoň ten dojem, nahlédnout pod povrch, vycítit, nač Luciana myslí nebo co chce, tak jako to uměl u ostatních. Jenže poslední dobou, snad co si pořídila ten *chameleonský* obličej, to šlo čím dál hůř. Myslel si, že když ji bude mít u sebe, líp ji pozná. Dělal se ale pravý opak. Jen se před ním pevněji uzavírala.

Musel uznat, že ho tím ještě víc přitahuje. Věřil, že když chce, zvládne si omotat kolem prstu každou ženu. Většinou to stejně byly jenom ambiciózní nány nebo nazdobené coury jako Violet, která zázračně spojovala obě tyto kategorie. Ovšem Luciana byla jako pevnost – přesně taková, po jaké v koutku duše touží každý dobyvatel.

Možná to chtělo zkusit jinak. Namísto oťukávání hezky přímý útok. Uvidí se, jestli –

Ozvalo se zazvonění komunikátoru.

Dann ten zvuk znal, byl Lucianin. Nikdy do něj nemluvila, komunikovala jen textovými zprávami, a možná ani to ne – párkrát zahlédl znaky, které se na obrazovce objevovaly, a nepřipomínaly žádné písmo, jaké kdy viděl. I teď na přístroj jen krátce pohlédla a zadívala se zpět na něj.

„Dobré zprávy, Avriane. Náš host se právě probudil.“

Menabaranský premiér na okamžik strnul. Pak se začal usmívat – všechny dnešní mrzutosti byly zapomenuty.

„Výborně!“ luskl prsty. „Je čas uvítat státní návštěvu.“

Barvy a zvuky. Rozmazané obrysy tváří, záblesky světél, ozvěny hudby, střelby i křiku. Ve zběsilém kaleidoskopu se míhaly kolem ní a Viktorie se marně snažila některou uchopit, než se všechno propadlo do tmy. Pak, pomalu a jaksi neochotně, se světlo vrátilo. Pronikalo jí skrz zavřená víčka, dokud si neuvědomila, že je vzhůru, a neotevřela oči.

Šedý strop. Viktorie se na něj pár vteřin nechápavě dívala, než opatrně zatápala rukama kolem sebe a posadila se. Postel, v níž ležela, byla měkká, ale přesto ji bolelo celé tělo, v hlavě jí bušila tepavá bolest a ze žaludku do hrdla stoupal pocit nevolnosti.

Navíc si uvědomila, že tuhle místnost nezná.

Nebyla to její ložnice v paláci, ani ošetrovna doktorky Tanelové. Malá místnost, kde jediným nábytkem byla postel a skříňka u zdi, vlastně vůbec nevypadala algorsky.

Kde to jsem?!

Viktorie si pokusila vzpomenout, co probuzení tady předcházelo – a povedlo se jí to okamžitě.

Tank s prostřelenou hlavou, hroutící se k zemi u jejích nohou.

Matt Reed s rozstříleným hrudníkem, cizí žena v tratolišti krve. Georgův strážce s tak klidným výrazem, když tiskl spoušť...

Viktorie se zajíkla. Ústa měla náhle plná něčeho odporného. Vyskočila a málem upadla, vrávorala k nejbližším dveřím, ačkoli netušila, kam vedou, chytala se stěny, napůl v panice.

Za dveřmi byla naštěstí koupelna. K umyvadlu s lesklým čidlem místo kohoutku to stihla v poslední chvíli. Nevěděla, jak dlouho to pak trvalo, i když v žaludku měla jenom pálicí

šťávy. Nakonec pustila vodu a strčila pod studený proud tvář, bez ohledu na účes, bez ohledu na všechno.

Po pár dalších minutách se třásla už jen chladem a podlaha pod jejíma nohama se konečně přestala točit. Viktorie se narovнала a zadívala do zrcadla nad umyvadlem. Žena, která na ni zírala, připomínala vyděšenou zmoklou slepici.

Otevřela skříňku vedle. Kromě obvyklých věcí tam stála tuba s nápisem *Vortexil*. Viktorie po ní natáhla ruku, ale zaváhala.

Ať byla kdekoli, skoro jistě to nebyl císařský palác, a kdo ví, zda to byl vůbec Algor. Brát si tu jakékoli léky nemusel být moc dobrý nápad, ať stálo na obalu cokoli. Na druhou stranu, kdyby ji chtěli otrávit, už to mohli udělat dávno. Teď potřebovala hlavně *myslet*.

Vyklepla z tuby jednu pilulku, zapila ji vodou a sáhla po hřebenu, aby uvedla svůj vzhled do jakž takž snesitelného stavu. Ne že by jí na tom momentálně tolik záleželo, ale rutinní činnost uklidňovala, pomáhala v soustředění.

Teprve teď jí došlo, že na sobě nemá svoje šaty, a dokonce ani prádlo. Oblečená byla ve volné blůze a kalhotách připomínajících pyžamo nebo ležérní domácí úbor. I boty a všechny její šperky byly pryč, včetně algorských klenotů od Andreje. Čím dál lepší...

Dokončila úpravu účesu, jak za daných okolností zvládla, a vyšla ven.

Prozkoumat tohle místo věru nezabralo dlouhou dobu. Obývací pokoj, kde ovšem nebyl ani terminál nebo holovize, pak ložnice, koupelna a toaleta. Úsporně tvarovaný nábytek bez jediné ozdoby, nikde ani květina ve váze. Žádná okna, jenom svítící panely na stěnách imitující sluneční světlo. Žádné vypínače, žádné ostré předměty, sklenice a láhev s vodou z pružného plastu. A samozřejmě dveře vedoucí ven zamčené.

Dvěma slovy: vězeňská cela.

Viktorie klesla na pohovku v obývacím pokoji. Tohle místo i její probuzení vyvolávalo pocit pochmurného *déjà vu*. Jenže když se takhle probrala naposled, alespoň tušila, kde je a kdo přijde. Tentokrát nevěděla ani to.

Nemohla dělat nic než čekat. Donutila se vrátit ke vzpomínkám, strávit představu mrtvého Tanka, umírajícího Matta Reeda, i těch pár záblesků masakru, který na chodbě rozpoutali Georgovi strážci. To bylo snad nejhorší – pomyšlení, že její bratr se na tomhle podílel. Viktorie si neuměla představit důvod proč, co si myslel, že dělá – a vzápětí jí blesklo hlavou, co asi Andrej Korwarian udělal s ním.

Žili oba ještě vůbec? Co zbytek ochranky, co Vločka sama...

Znovu se roztřásla. Donutila se zatnout zuby, zavřít oči a nemyslet už na nic, jen čekat. Protože někdo přece *musel* přijít, nezavřeli by ji sem, aby ji nechali umřít hladu.

Devadesát minut uběhlo pomalu jako celá věčnost, když se náhle ozvalo zazvonění.

„Smím vstoupit, Vaše Veličenstvo?“

Hlas, který se ozval z nějakého neviditelného mikrofonu, byl mužský. Zněl mladě, uvolněně. Viktorie ho nepoznávala.

Krátce, zhluboka vydechla – bylo to tady.

„Dále!“ odvětila a snažila se, ať to nezní *příliš* stroze.

Dveře se otevřely. Chodba za nimi vypadala šedá, jednotvárná. Viktorie zahlédla obrys muže nehybně stojícího vedle dveří, zřejmě stráž. Vzápětí dovnitř vešel další muž. Pod paží nesl malou dřevěnou krabici, byl vysoký v dokonale padnoucím obleku, s černými, vzorně učešnými vlasy a modrýma očima. Viktorie se s ním nikdy neseťkala. Přesto ho poznala okamžitě.

„Pan Avrian Dann,“ promluvila pomalu. „Takže jsem na Menabaranu?“

Dannův úsměv byl vřelý, přátelský.

„Ano, Veličenstvo. Přišel jsem, abych vás zde uvítal a omluvil se za nepohodlí i nešťastné události, jež této chvíli předcházely. Zde,“ položil krabici před Viktorii na stolek. „Toto náleží vám, Vaše Veličenstvo.“

Menabaranský premiér otevřel sponu a odklopil víko. Na černém sametu ležely vyskládané všechny šperky, které měla Viktorie na sobě během plesu, náhrdelník, čelenka, algorský i viridianský pečetní prsten.

„Vaše šaty byly bohužel příliš poškozeny, aby je bylo možné zachránit,“ dodal menabaranský premiér. „Pokud si ale budete přát, nechám vyrobit přesnou repliku.“

„Ne, to nebude nutné. Ty šaty byly plesové, už bych v nich nikam nešla. Přesto děkuji.“

Děkuji mu za co?! Že mě tu drží zavřenou? Budu se vybatvovat o šatech a špercích – kde je Andrej? Co je s Georgem?! Soustřed se!

Viktorie přemohla nával nervozity i nečekaného vzteku, na něj i na sebe. Pomalu zavřela krabičku.

„Mohl byste teď specifikovat ty *nešťastné události*, pane premiére?“

Avrian Dann se zatvářil ztrápeně.

„To asi zabere trochu času, Vaše Veličenstvo. Smím se posadit? Pokud byste si přála něco k pití, poručík Stone nás obslouží. Osvědčí se tak lépe než dosud,“ v hlase se mu ozval nádech kousavé jízlivosti.

„Zajisté,“ Viktorie přikývla ke křeslu. „Čaj?“

„Jak si přejete, Veličenstvo.“

Dann se posadil. Nepoužil komunikátor, přesto se dveře po chvíli otevřely. Muže v uniformě bez distinkcí, který vešel, Viktorie poznala okamžitě. Sevřel se jí žaludek, skoro se začala krčit, ale Stone jí nevěnoval jediný pohled. Mlčky položil podnos s konvicí a dvěma šálky na stůl a odešel. V té chvíli Viktorii

došel zvláštní rozdíl: když Stonea viděla s Georgem na Viridianu, zdálo se jí, že je to jen další výborně se ovládající voják. Když se na něj ale soustředila teď, zmocnil se jí náhle pocit, že tenhle muž nemá co ovládat. Že je uvnitř prostě prázdný...

Ta myšlenka přinesla další záchvěv strachu, stejně jako vědomí, že tenhle pokoj musí být sledován a Avrian Dann chce, aby to věděla. Sděloval jí svou naprostou převahu stejně důrazně, jako když jí Andrej při prvním setkání předal viridianský komunikátor s prolomeným kódováním.

Menabaranský premiér upil ze šálku, krátce a spíše formálně. „Dobrá, Vaše Veličenstvo. Jistě máte mnoho otázek. Odkud chcete začít?“

„Co se stalo v algorském paláci?“

Viktorie nezaváhala a Dann se znovu zatvářil smutně.

„Bohužel podle zpráv, které mám, provázela váš *odchod* bitka s blíže neupřesněným počtem mrtvých i zraněných. Víc prozatím nejsem schopen zjistit, jelikož Andrej Korwarian nastolil velmi přísné informační embargo. Až do té míry, že patrně nechal fyzicky zlikvidovat všechny zbylé svědky té události.“

Viktorie přivřela oči. Ze všech sil se snažila potlačit zachvění – Andrej tedy žije. A nejspíš někoho zabil. *Zase...*

„Co můj bratr?“

„Jeho Veličenstvo král Talminis se k mé úlevě vrátil na Viridian zcela zdrav. Císař se spokojil jen s tím, že ho vypověděl i s celou viridianskou ambasádou a přerušil s vaší planetou veškeré diplomatické vztahy. Bohužel při tom incidentu přišla o život baronka Eileen Gradová.“

Viktorie podruhé zavřela oči. Prsty křečovitě svírala šálek s čajem, úleva se mísila s bolestí. Eileen ani nestihla pořádně poznat. První žena, u které se zdálo, že by ji Georg mohl opravdu milovat, a přivedl ji na Algor na smrt.

Georgu, ty blázne, cos to udělal?

Znovu se donutila pocity potlačit. Uvolnila prsty a postavila šálek na stůl, hlas se jí ani nezachvěl.

„Dobrá,“ promluvila pomalu. „Můj bratr je na Viridianu, císař doma na Algoru a my dva tady na Menabaranu. Co plánujete dál?“

„Vaše Veličenstvo, než se k této otázce dostaneme, dovoluji mi objasnit, jak tato situace vlastně vznikla. Pak lépe pochopíte kroky, které bude nezbytné učinit.“

Dann nezaváhal, tu odpověď měl připravenou, a Viktorie přikývla. Čím víc se dozví, tím líp.

„Poslouchám vás.“

„Během mé návštěvy Viridianu se na mne váš bratr obrátil s prosbou o pomoc. Zřejmě se tolik obával o vaše bezpečí na Algoru, že přišel s plánem, jak vás odtamtud dostat, v případě nutnosti i proti vaší vůli vzhledem k... psychickým obtížím, kterými byste mohla trpět. Připouštím, že jsem byl skeptický, ale nakonec jsem souhlasil, poskytl k tomu účelu zázemí a vojáky s vynikajícím výcvikem, jako má například poručík Stone... no, zřejmě až *příliš* vynikajícím. Plán předpokládal, že se váš bratr postará, abyste nastoupila do lodi jen s minimálním či nulovým užitím síly, a pak prostě odletíte na Viridian. Bohužel v tom selhal a poručík se svými muži se rozhodli splnit úkol až moc horlivě. Výsledkem bylo cosi... nanejvýš nešťastného, co si vyžádalo zásadní změnu plánu.“

Dann se odmlčel. Očividně jí dával čas to vstřebat, a Viktorie se snažila ho využít. Mohla to být pravda? Vážně mohl být Georg *takhle* nezodpovědný? Přece musel vědět, co vyvolá, i kdyby uspěl.

„Já ale nechtěla opustit Algor,“ namítla slabě. „Důsledky by byly... důsledky *budou* příliš vážné. Můj bratr je král, copak si to neuvědomoval?“

Avrian pokrčil rameny. „Upřímně nemám zdání, Veličenstvo.“

Snad se domníval, že Andrej Korwarian se s faktem vašeho setrvání na Viridianu smíří, pokud zůstanete manželi ve formální rovině.“

Viktorii bleskl hlavou Georgův rozhovor s Andrejem, i jak poté reagoval na její odmítnutí. Ano. Tohle bohužel *dávalo* smysl.

Pocit rezignace vystřídal prudký vztek. Ne blázen. *Hlupák!* Tvrdohlavý, korunovaný blb! Kdyby tu teď stál... Viktorie nechtěla domýšlet, co by udělala.

„Ano,“ procedila tiše mezi zuby. „To si zřejmě myslel.“

Dann znovu pokrčil rameny. „Bez urážky, Vaše Veličenstvo, přišlo mi to lehce naivní už tehdy, a po tak násilné akci, ke které nakonec došlo, tím spíš. Protože oba, myslím, víme, co by se stalo, kdybyste se teď probudila na Viridianu.“

Veškerý strach, který zažila od svého probuzení, nebyl ničím proti tomu, jaký Viktorii sevřel teď. Strašlivá vidina algorské flotily nad Viridianem. Ta hrstka viridiánských lodí rozprášena v oblak trosek, Andrej Korwarian s chladnou, precizní krutostí dávající povel k palbě na planetu. A možná se to právě teď dělo! Císař toho byl schopen, o tom nepochybovala. Pustil Georga domů, jen aby mohl být svědkem, vychutnal si jeho pomstu až do dna...

Viktorie se roztrásla. Sebeovládání se jí rozpadalo jak domeček z karet. Najednou jí bylo úplně lhostejné, jestli to Avrian Dann uvidí...

Ale menabaranský premiér promluvil, jako by jí četl myšlenky.

„Naštěstí nemám žádné informace, ba ani náznaky, že by se algorská flotila chystala k úderu proti Viridianu. Když se situace vyvinula tak nešťastně, poručík Stone splnil můj rozkaz, aby vás v případě nutnosti odvezl na Menabaran. Naše flotila je dost silná, abychom se nemuseli bát bezprostředního útoku,

a navíc, pokud se hněv Andreje Korwariana soustředí na nás, spíše mine Georga Talminise. Prosím, Veličenstvo, abyste tuto skutečnost dobře zvážila... ohrozil jsem *svůj* domov pro ochranu toho vašeho.“

Viktorie rychle polkla. Úleva ji zaplavila jako příval, a za ní následovala vděčnost. Alespoň že Avrian Dann přemýšlel...

Proč tak pozdě?

Myšlenka přilétla náhle, a Viktorii se skoro zdálo, že slyší Andrejův hlas, klidný, ale s nádechem nebezpečného ostrí. Georg byl možná takový blázen, aby tu akci vymyslel, ale nedotáhl by ji do konce bez Dannovy pomoci. Pokud mu záleželo na Viridianu, proč na to vůbec přistoupil? Proč mu to nerozmluvil a proč pak odvezl jenom Viktorii, proč nechal Georga na Algoru rozlícenému císaři napospas? Jistě, mohlo pro to existovat plno vysvětlení, ale teď slyšela jen Dannovu verzi – a seděla v *jeho* pokoji za zamčenými dveřmi.

Viktorie pomalu vydechla. Tak či tak, vše vedlo ke stejnému závěru, rozhodnutí, na které stačila jedna holá věta.

„Ráda bych se vrátila na Algor.“

Dann zvedl obočí – ani teď se nezdálo, že by ho překvapila.

„Ovšem, Veličenstvo. Rozumím, a časem k tomu nepochybně dojde, ovšem nyní musím jako premiér zohlednit také zájmy Menabaranské republiky.“

„Ano?“ opáčila Viktorie udiveně. „Jaké zájmy myslíte? Sám jste řekl, že mým pobytem tady se vystavujete hněvu algorského císaře, a bohužel s tím naprosto souhlasím. Není tedy v nejlepším zájmu Menabaranu, abych z něj co nejdřív odjela?“

„V krátkodobém horizontu jistě, Veličenstvo, ale musím myslet na dlouhodobé zájmy. Sama uznejte, že od vašeho sňatku s císařem utrpěla Menabaranská republika v jeho důsledku řadu ztrát. Přišli jsme o viridiánské zásobování. Nyní budeme čelit dalšímu zhoršení vztahů s Algorem – a také zhoršení

vztahů s vaším bratrem, který patrně hodlá učinit za vše zodpovědným výhradně mne. Přinejmenším dosti hrubý tón zprávy, kterou mi zaslal, tomu nasvědčuje. V tomto světle bych se nezachoval zodpovědně v úřadu, který mi byl naším lidem svěřen, kdybych vás prostě poslal zpět a doufal, že nám algorský císař velkoryse promine. Ostatně, vy to musíte umět posoudit nejlépe – označila byste Andreje Korwariana slovem *velkorysý*? Myslíte, že se vůči Menabaranu tak zachová?“

Viktorie se zadívala stranou – co na tohle šlo říct, kromě pusté lži? Andrej teď nepochybně zuřil. Dann nepřeháněl, tohle Menabaran pocítí.

„V tom vám nemohu pomoci,“ odvětila nakonec. „Máte pravdu, že ke zhoršení vašich vztahů s Algorem dojde, ale i kdyby to vážně byla vina mého bratra, vy jste ho nemusel poslechnout. Mohu vám jen slíbit, že pokud se vrátím na Algor, udělám vše, aby následky byly co nejmenší.“

„Já vám věřím, Veličenstvo. Bohužel, má osobní víra Menabaran neochrání. Pokud už došlo ke škodám, které nelze napravit, musíme utrpeně ztráty alespoň snížit. Forma toho snížení bude ještě předmětem jednání, na Menabaranu nevládne diktatura, nicméně se vynasnažím, aby bylo krátké. Vy po tu dobu setrváte zde... jistě se shodneme, že celou situaci je více než vhodné udržet v utajení.“

Viktorie se trpce usmála – hotovo. Přes všechny krásné řeči o zodpovědnosti to nakonec bylo tak prosté.

„Jsem tedy rukojmí,“ promluvila, až se divila vlastnímu klidu. „Využíváte situace, abyste donutil Andreje Korwariana zaplatit nějaké výkupné za můj návrat. Nepřátelé budete po téhle akci stejně, horší už to být nemůže, a tak chcete uhrát aspoň něco.“

Jenomže v tom se mýlíte, pane premiére. Horší to být může, a bude. Pro vás... i pro mě. Protože Andrej žádné výkupné

nezaplatí. I kdybyste chtěl jenom pero z jeho stolu, spíš vám ho vrazí do krku.

Mrazivá jistota, kterou Viktorie cítila, byla jako pistole v zádech. Georg nejspíš ano, ten by Dannovi snesl modré z nebe, pokud by šlo o její bezpečí. Ale Andrej Korwarian...

Avrian Dann se usmál – příjemně, sebejistě. Diskuze dospěla přesně tam, kam chtěl, s výsledkem, který očekával.

„Jsem rád, že si rozumíme, Veličenstvo. Tuto situaci musíme řešit ve vzájemné shodě, už došlo k příliš mnoha neštěstím. Jakmile se na to budete cítit, nahrajete vzkaz Jeho Veličenstvu císaři, aby věděl, že jste v pořádku, a neuchýlil se k... neuvážným krokům. Máte mé slovo, že bude doručen tak rychle, jak jen to půjde. Pokud budete mít jakékoliv požadavky ohledně vybavení těchto prostor nebo jídelníčku, pan Stone má rozkaz vám vyhovět. Během hodiny sem nainstaluje terminál, abyste si mohla zkrátit čas alespoň četbou nebo filmy. A pokud byste se mnou chtěla opět hovořit, vyřídí váš vzkaz a já se pokusím dostavit co nejdříve. Nyní mne, prosím, omluvte. Musím se jít věnovat práci... mimo jiné právě na řešení našeho *problému*. Vaše Veličenstvo...“

Avrian Dann s úklonou vstal. Viktorie zůstala sedět. Ne z nezdvořilosti, prostě z únavy. Dozvěděla se, co chtěla. Dozvěděla se ještě víc, než chtěla.

Dívala se, jak menabaranský premiér míří ke dveřím. Slyšela jeho slova na rozloučenou a našla sílu mu odpovědět tak zdvořile, jak jen mohla.

Tak zdvořile jako rukojmí.

*

Anet Everhartová čekala na nejdůležitější hovor svého života. Už pět hodin seděla v křesle ve sledovací místnosti a dívala se

na obrazovku před sebou – její komunikátor byl napojený na sledovací systémy protiteroristické jednotky. Hlavní technik Aziz Motalib seděl v rohu před vlastní obrazovkou a za jeho zády nervózně přecházel Frank Larkin, ředitel divize a Anetin přímý nadřízený. Kromě nich byla místnost prázdná, ale za mléčně zbarvenými průsvitnými stěnami byly vidět obrysy postav ve velké hale za ní. Jednotku tvořilo patnáct agentů, a všichni byli tady – dokonce i ti, kdo měli zrovna volno nebo jim už skončila směna. Všichni čekali, doufali jako ona, a snad proto Anet vypadala tak klidně.

„Nemůžeme to držet věčně,“ promluvil Larkin nervózně. „Co když se vůbec neozvou? Čím déle odkládám hlášení...“

„Slíbil jsi mi dvanáct hodin,“ připomněla Anet.

„Ano, a možná to byla chyba. Uvaž, že jestli se pleteš, tak těch dvanáct hodin ztratíme, a jak to budu vysvětlovat?“

„O to ti jde? Jak vysvětlíš ministrovi porušení předpisů – *je-nom* o to?“

V Anetině hlasu nebyl patrný hněv ani znechucení. Přesto před jejím pohledem Larkin uhnul.

„Dobrá. Dvanáct hodin, Anet, víc ani minutu.“

„To stačí. Klidně pak půjdu za Ferrerem sama. Řeknu, že jsem tě obešla, zatajila...“

Komunikační terminál před Anet pronikavě zazvonil.

Všichni strnuli.

Anet rychle položila prst na tlačítko spojení, ale nestiskla ho, dokud komunikátor nezazvonil ještě jednou a Aziz Motalib ze svého místa neukázal vztyčený palec.

„Everhartová, slyším.“

„*Maminko, to jsem já! Je tady pořád tma, bojím se, prosím tě, udělej, co chtějí, pomoz mi, nemů –*“

Dívčí hlas vyrážející slova v panice umklk uprostřed věty, jako by jí někdo nacpal do úst roubík. Anetina ruka na panelu

sebou škulba. Vzápětí se z komunikátoru ozval jiný hlas, kovový, prohnáný nějakým filtrem tak, že ani nešlo poznat, zda je mužský, nebo ženský.

„Slyšela jste, agentko Everhartová? Vaše dcera je v pořádku. Jestli bude i dál, záleží na vás.“

„Rozumím,“ promluvila Anet pomalu. „Kolik peněz mám připravit?“

„Nechceme výkupné, ale informace. Takové, které můžete snadno opatřit, aniž by to kdokoli zjistil. V opačném případě už dceru nikdy neuvidíte. Je to jasné?“

Frank Larkin stiskl rty. Zuřivě si mnul kořen nosu, zdálo se, že přemýšlí. Aziz u panelu rychle mačkal klávesy. Přestal jen na okamžik, aby zamával na Anet v jasném gestu *mluv dál*. Anet přikývla.

„Dobrá,“ odvětila stále pomalu. „Zařídím to, důležitá je pro mě jenom Marisol. Jaké informace chcete?“

„Chceme přihlašovací údaje do interní sítě ministerstva národní bezpečnosti na úroveň pět po následujících sedm dnů. Víme, že se mění každý den. Vždy ráno v osm nula nula je uložíte v uzamčeném souboru na úložišti serveru BadMama pod názvem Marisol a heslem dva devět osm jedenáct. Pokud údaje nebudou souhlasit nebo to ohlásíte, zabijeme vaši dceru. Rozumíte?“

„Ano. Chvíli ale potrvá ta data shromáždit, musím –“

„Nezkoušejte zdržovat, víme, kdy systém nová data vaší jednotce posílá. Máte čas do zítřejší osmé hodiny. Pak se ozve.“

Aziz znovu zamával rukou, Anet promluvila tentokrát rychleji.

„Dobrá. Chci důkaz, že je Marisol skutečně v pořádku.“

„Uslyšíte ji stejně jako teď.“

„To nestačí. Mohl to být záznam nahraný předem, můžete jich mít spoustu. Chci videosoubor s ní a s něčím, na čem bude

aktuální datum, každý den před osmou. Jinak žádná data neodešlu.“

„Tady nekladete podmínky, agentko Everhartová. Nebo byste chtěla videozáznam, kde vaší Marisol určíme ucho?“

Umělý hlas zněl děsivě klidně. Anet svírala prsty okraj stolu, až jí zběhaly klouby. Přesto odpověděla klidně.

„Poslužte si. Ona to vydrží a já taky, ale vy nedostanete nic. Na tom videu trvám. Váš požadavek by se dal brát jako zrada. Udělám to, jenom když budu vědět, že Marisol žije. Stejně úložiště, stejný soubor i heslo. Stačí deset vteřin záznamu denně. Pošlete ho, a já vám obratem nahraju ta data. Máte mé slovo.“

Pár vteřin temného, naprostého ticha.

„Budiž. Zítرا za pět minut osm dostanete video. Hned poté odešlete data.“

Anet na okamžik zavřela oči. „Dohodnuto. Co bude pak?“

„Nic. Za týden budeme mít, co potřebujeme. Potom vám vrátíme dceru. Žádné další požadavky nebudou.“

„Dobře. Slibuji, že když Marisol pustíte v pořádku, nebudu vás hledat. Ohlásím to podle předpisů, ale nepůjdu po vás osobně, já ani moji lidé. Jestli ale lžete, jestli mojí dceři ublížíte, najdu vás a zabiju. Rozumíte?“

Tentokrát už Anetin hlas nezněl klidně. Z tónu posledního slova se Aziz bezděčně příkrčil. Umělý hlas přesto reagoval klidně.

„Rozumím. Nic z toho nebude nutné, pokud budete spolupracovat. A řekněte agentu Larkinovi, že jestli si nepřestane škrábat nos, bude brzy potřebovat plastickou operaci.“

Frank strnul s jednou rukou zvednutou. Spojení se s hlasitým cvaknutím přerušilo.

Anet zůstala nehybně sedět, pohled upřený na černou obrazovku. Pomalu zavrtěla hlavou.

„Nemáme nic, je to tak, Azizi?“

Operátor si povzdechl. „Ano. Použili upravený satkom, signál měnil satelit každých pět vteřin. Ještě se v tom pohrabu, ale jestli nenajdeme způsob, jak to zúžit, můžou být kdekoliv na Menabaranu, dokonce i na orbitě.“

„Tak jo,“ Frank Larkin se otočil ke dveřím. „Jdu volat.“

„Franku, počkej!“ Anet rychle vyskočila. „Copak jsi ho ne slyšel? Oni nás sledují! Poznají –“

„Kdyby měli prostředky sledovat divizi, dokázali by si sehnat ta hesla sami. Blufují.“

„A ta poznámka o tobě?“

„Rána naslepo. Dělal jsem na styku s veřejností, párkrát jsem byl v holovizi. Našli si ta videa na síti, viděli, jak se chováš ve stresu. Jsou to jenom chytří zmetci.“

„Tím spíš bychom je neměli podceňovat. Jestli –“

„Ne, Anet!“ ředitel ji úsečným gestem přerušil. „Dal jsem ti čas a chápu tě, ale víc dělat nejde. Přístup do sítě ministerstva, to je vyloučené.“

„Je to jenom úroveň pět. Tam nejsou kritická data. Jenom soupisy obyvatel, záznamy –“

„Na tom nezáleží. Může to být předehra, zkouška, jestli vyhovíme, a kdo ví, co budou chtít pak. BadMama je pirátský server. Odtamtud nic nevystopujeme – pokud to neoznámíme. Což přesně teď udělám.“

Vyšel ze sledovací místnosti a Anet Everhartová pár vteřin nehybně stála. Zdálo se, že přemýšlí. Pak se rozběhla za ním.

Larkin byl v půli cesty přes sál, který tvořil centrálu jednotky. Agenti, kteří tam postávali nebo seděli u svých stolů, na něj napjatě zírali. Třebaže nic neřekl, z jeho výrazu i z tváře Anet ženoucí se za ním bylo jasné, že věci se nevyvíjejí dobře.

„Franku, počkej! Chci si ještě promluvit!“

Ředitel už stál u dveří kanceláře, ale s rukou na klice se zastavil.

„Mrzí mě to, Anet. Říkal jsem, že –“
„Vím. Musíš to ohlásit, chápu,“ Anet ztišila hlas. „Můžeme si aspoň promluvit o způsobu? Venku... prosím!“

Larkin se na ni zadíval s nádechem podezřívavosti. Hlavou mu blesklo, jestli by byla schopna nabídnout, že se s ním výměnou za neohlášení únosu vyspí. Ačkoliv jí táhlo na čtyřicítku, byla Anet Everhartová bezesporu atraktivní žena. Postavu měla perfektní, o to se staralo cvičení nezbytné k tomu, aby si agenti s kvalifikací do terénu udrželi kondici. Frank věděl, že pravidelně dochází na střelnici, její výsledky byly jedny z nejlepších v jednotce. Oválný obličej možná působil trochu nevýrazně a příliš vážně – koloval vtíp, že kdykoli se Anet usměje, spadne někde letadlo, a proto je letecká doprava tak bezpečná – přesto by to bylo *lákavé*.

Jenže chuť na podobný kousek Franka rázem přešla, jakmile si uvědomil další okolnosti. Ačkoli byl ředitelem divize půl roku, autoritu měl prachbídnu. Důvod byl prostý: do funkce ho jmenoval nový ministr policie poté, co starého ředitele Davera přeložili do nějaké díry. Většina agentů si to vyložila jako povolební zabírání klíčových postů vládními poskoky a nový ředitel tím pádem ihned upevnil vzájemnou loajalitu podřízených tím, že se stal terčem společného opovržení. Nebylo to nic okázalého, agenti byli profesionálové, ale Frank to cítil, kamkoli se hnul. Snažil se nedělat scény, věřil, že nakonec si respekt získá, ale zneužít situace Anet Everhartové, aby ji povalil na záda, by byl perfektní způsob, jak veškeré naděje navěky pohřbit.

Kdyby jí pomohl, získal by si možná důvěru ostatních spíš, jenže to také nešlo. Larkin sice ministra policie Ferrara znal, ale nebyli natolik dobří přátelé, aby měl jistotu, že ho při takovém porušení předpisů podrží. Protiteroristická jednotka sloužila navíc jako spojovací článek s ministerstvem národní

bezpečnosti, kde šéfoval Golan Timons, a to už byla vysoká liga. Larkin nehodlal kvůli holce, kterou znal jen z fotky v Anetině osobním spisu, vylétnout, čistě ze zdvořilosti ale přikývl.

„Tak dobře.“

Pustil kliku kanceláře a zamířil ke dveřím nouzového východu. Jednotka sídlila ve druhém patře budovy ministerstva národní bezpečnosti, pár set metrů od Vládní věže. Přízemí, výtahy a všechny cesty nahoru byly samozřejmě prošpikované kamerami i senzory, ale na nouzovém schodišti od prvního patra výš žádné nebyly. Toho se občas využívalo, když bylo třeba probrat něco soukromě, zvláště pokud to bylo v rozporu s předpisy. Larkin chápal, že Anet mohla věřit, že má v kanceláři odposlech a všechno, co mu řekne, použije proti ní. Paranoia kvetla více nebo méně mezi všemi agenty s přístupem k tajným informacím, protiteroristickou jednotku nevyjímaje.

Everhartová zavřela dveře. Zůstali stát sami na podestě mezi patry a kolem se rozhostilo náhlé ticho.

„Franku, chci, abys věděl... abys pochopil, co pro mě tohle znamená,“ promluvila s vážnou naléhavostí. „Marisol je poslední, koho mám. Mí rodiče jsou mrtví, její otec zemřel při nehodě. Vychovala jsem ji sama a celou dobu se bála, že přijde podobná chvíle. Snažila jsem se s tím bojovat, abych z jejího života neudělala vězení... i po tom, co se stalo její sestře.“

„Sestře?“ Larkin překvapeně zvedl obočí. „Ve tvých záznamech –“

„Já vím,“ přerušila ho. „Proto jsem s tebou chtěla mluvit tady. Marisol měla sestru, Ines. Když jí byly tři roky, ještě než jsem nastoupila do divize, cestovala s mým přítelem na Newell. Jejich loď přepadli, všechny vzali jako rukojmí. Chtěli výkupné od vlády, ta to předala armádě. Poslali tým, co je měl zachránit. Nevyšlo to, loď vybuchla a všichni tam umřeli. Ředitel Daver byl můj spolužák z akademie. Hodně mi pomohl, a když jsem

požádala o přeložení z rozvědky, vymazal Ines úplně z mých záznamů. Nikdo jiný odsud vyjma tebe o tom neví.“

Frank zavrtěl hlavou – hlavně úžasem, že si Daver tohle dovolil. Vzhledem k tomu, že do pravomocí protiteroristické jednotky patřilo potírání pirátství, bylo jisté, že s podobnou minulostí by sem Anet nikdy nepřijali. Zfalšovat osobní složku agenta... ne, tohle prostě *muselo* jít přes postel. Jinak si to Lar-kin neuměl vysvětlit.

„To je mi moc líto,“ pokusil se o vlídný tón. „Cením si, žes mi to pověděla, ale nevidím důvod, proč ty situace srovnávat. Marisol je někde tady na Menabaranu, nejspíš přímo v Artipoli. To není jako...“

„Ale na tom nesejde! Copak nechápeš? Jestli to ohlásíš, odstaví nás z toho. Národní bezpečnost to začne řešit podle předpisů a znova to zkazí! Jim nepůjde o Marisol, ale jenom o to, aby dostali ty chlapy a nic neuniklo ven!“

„To nemůžeš vědět. Nemůžeš ani vědět, že když to budeš řešit sama, dopadne to líp. Jsi její matka, nemáš odstup. Můžeš udělat chybu, která ji zabije.“

„Ale bude to *moje* chyba! Já ponesu zodpovědnost, jenom já.“

„Omyl. Ponese ji jednotka a já jako její ředitel. Kdyby šlo o něco menšího... ale takhle divoká akce ne, Anet. Slibuji, že osobně promluví s Ferrerem. Zajistím, aby na to nasadili nejlepší lidi a pravidelně mi podával zprávy, třeba neoficiálně. O všem, co se stane, se dozvíš první. Dcera se ti vrátí živá a zdravá.“

Snažil se, aby to znělo přesvědčivě, přesně jak se od ředitele čekalo. Jak mluvil, sledoval její obličej, ze kterého se postupně vytrácelo rozrušení, naléhavost i strach, až zbyl jen dokonale profesionální, chladný výraz. Naklonila se blíž k němu.

„Je tohle tvoje poslední slovo, Franku?“

„Je mi líto, ale je, Anet. Nemám na vybranou.“

Jedna vteřina soustředěného pohledu.

„Dobře. Já také ne.“

Anet Everhartová švihla rukou. Pěst zasáhla nepřipraveného Larkina zblízka pod hrudní kost a vyrazila mu dech. Zachrčel, zlomil se v pase. Anet ho popadla za krk, smýkla jím a současně mu podrazila nohy.

Frank padal ze schodů jako bezvládný pytel, neměl ani šanci zachytit se zábradlí. Zastavil se až v dalším mezipatře, hlava mu udeřila o stěnu. Sténal, malátně se snažil vstát.

Ve chvíli, kdy se mu to už málem podařilo, došla Anet k němu. S rozmyslem ho nakopla do pravého spánku tak, až mu hlava podruhé narazila na zeď. Sehnula se, otočila ho na záda a levou rukou otevřela ústa. Palcem a ukazovákem vytáhla jeho jazyk přes spodní ret.

„Měl jsi šanci,“ promluvila pořád s tím klidem. „Na chvíli jsem vážně věřila, že budeš dobrý. Ale ty jsi jenom politická loutka, a mně jde o rodinu. Takže promiň!“

Vší silou udeřila levou dlaní zdola do Larkinovy brady.

Křuplo to.

Vystříkl rudý proud dost silný, aby jí potřísnil ruce i služební kalhotový kostým. Narovнала se, klidně sledovala, jak ředitel chrčí, dusí se vlastní krví, jak jeho obličej fialoví a šhubání končetin slábnou.

Když ustalo, vytáhla Anet komunikátor a rychle stiskla nouzové tlačítko.

„Pohotovost! Mezipatro nouzového východu, protiteroristická divize. Stala se nehoda, rychle zdravotníka.“

Její hlas zněl otřeseně a vyděšeně. Vzápětí se přes zavřené dveře ozval zvuk poplachu.

O pár minut později dorazila pohotovostní jednotka se zdravotnickým robotem – příliš pozdě.

Dostavili se agenti z vnitřního oddělení, aby provedli šetření. Anet Everhartová, viditelně otřesená, s krví ředitele na šatech, jim řekla všechno o tom, jak nešťastnou náhodou upadl, když s ní probíral detaily jednoho případu. Jak se mu snažila pomoci, ale všude bylo najednou tolik krve. Dálkově kontaktovaný patolog potvrdil předběžnou příčinu smrti s poznámkou, že u pádů z výšky nebo autonehod je takový konec častější, než většina lidí tuší.

Za tři hodiny bylo po všem. Tělo bylo odneseno, krev setřena a agenti vnitřního odešli. Prozatímní ředitelka protiteroristické jednotky Anet Everhartová se převlékla do čistých šatů a vkročila zpět do hlavního sálu. Agenti tam pořád čekali, za celou dobu nikdo neodešel. Dívali se na ni a ona se dívala na ně, zkoumala ty známé tváře.

Elden Bruce, který občas malou Marisol hlídal, když se musela zdržet v práci.

Vince Gardner, který pro Marisol pomohl zorganizovat poslední narozeninový večírek, kam přišel převlečený za newellského teroristu, i s kouřící bombou z knotu svíčky a nařezané násady od smetáku.

Aziz Motalib, který si k ní chodil pro rady, jak vychovávat vlastní holčičku.

Tad Limley, pořád zakřiknutý nováček, co před pár týdny přišel od artipolské policie.

Všichni tu byli a Anet v jejich očích viděla pochopení, podporu i souhlas – i tohle byla její rodina.

Usmála se a kývla.

„Pánové, máme práci.“

Kapitola 3

Algor

Nad lůžky s pacienty svítla, ale kancelář palácové lékařky byla temná. Sonja Tanelová tak poznala, že v jejím křesle někdo sedí, teprve když od něj byla tři kroky daleko. Leknutím instinktivně couvla, ale muž se pohnul a v šeru se zaleskla kovová rukojeť hole opřené o područku křesla.

„Omlouvám se, doktorko,“ Severin natáhl ruku a rozsvítil světlo nad stolem. „Nechtěl jsem vás polekat.“

„V pořádku, plukovníku,“ Tanelová přesto nevypadala uvolněně. „Přejete si?“

Severin neodpověděl. Pootočil se s křeslem a zadíval se přes prosklenou stěnu kanceláře k nehybným tělům na lůžkách.

„Jak se jim daří, doktorko? Všichni v pořádku?“

„Ne. Poručík Keltenov ve tři hodiny odpoledne zemřel. Což jistě víte.“

„Ne, nevím... to je mi líto. Přiznávám, že jsem dnes po rozhovoru s císařem zanedbal obvyklou porci zpráv. Probírali jsme vaši zprávu o mém zdravotním stavu.“

„Aha,“ po doktorčině tváři se mihl úšklebek. „Rozumím. Přišel jste mi vytknout zaujatost? Nebo přednést pár sofistických výhrůžek? Jako by se stalo.“

„Ne, doktorko,“ Severin zavrtěl hlavou. „Právě naopak. Chci vás ujistit, že ta zpráva nebude mít žádné následky, co se mého vztahu k vám týče. Víím, že jste neměla na vybranou.“

„To mě nekonečně uklidňuje.“

Ironie v té větě nešla přeslechnout a plukovník znovu zavrtěl hlavou. V šeru vypadala jeho tvář nezvykle vyčerpaná.

„Stále jste mi neodpustila, že? To, že jsem tenkrát pověděl Jeho Veličenstvu o vaší dceři, o tom, že je...“

„Neměl jste na to právo. Udělal jste to, abyste si definitivně pojistil císařovu důvěru, a výsledek oba známe. Teď zřejmě došlo i na vás. Jeho Veličenstvo chtělo vědět, zda váš zdravotní stav může negativně ovlivnit úsudek, teď nebo v budoucnu. Napsala jsem jen pravdu, chronická bolest úsudek narušuje. Tím spíš, pokud se stále stupňuje, jako ve vašem případě. Nebyla to ode mě žádná odplata, ale jestli čekáte soucit, nedočkáte se. Teď, prosím... ráda bych ještě pracovala.“

Severin se díval na její tvář. Tvrdé rysy. Vrásky vyryté příliš brzy a příliš hluboko...

Opřel se o hůl a s námahou vstal z křesla. Ze rtů mu přitom uniklo tiché zasténání. Zamířil ven a Tanelová mu uhnula z cesty, ale přímo ve dveřích se zastavil.

„Byli čtyři, doktorko.“

„Cože?“

„Čtyři lidi, kteří o tom věděli, jsem nechal zabít, než jsem Andrejovi řekl o vaší dceři. Dva sluhové, jeden strážný a špeh Jeho Veličenstva Vitalije Korwariana, který přežil vzpouru. Ten, kterého na vás nasadil.“

Sonja Tanelová strnula. Její tvář byla náhle bledší než stěna za jejími zády.

„Lžete,“ hlesla. „Kdyby Vitalij jenom tušil...“

„Byl by vás dal okamžitě popravít i s dítětem. Zajisté. Ani já nevím, proč to neudělal. Možná mu ten špeh nestihl informaci sdělit, anebo on už nestačil ortel vykonat. Ovšem mohl tu zprávu předat později někomu *jinému*. Lidem, kteří byli i po vzpouře naklonění spíše Vitalijovým způsobům vlády a převzetí trůnu Andrejem je pramálo těšilo. Takových bylo víc, než tušíte. Trvalo mi roky vytrhat všechen plevel i s kořeny. Elena by se jim velmi hodila, s vámi či bez vás. Myslíte, že byste dodnes přežily ve zdraví, kdyby nad vámi nedržel ochrannou ruku Andrej?“

„Ruku, kterou mě zároveň vydírá! Donutil mě být jeho lékařkou, zůstat *tady*, i když jsem po smrti toho maniaka chtěla jenom pryč, zmizet s Elenou co nejdál od paláce a žít konečně v klidu.“

Přesto to znělo mnohem méně jistě, a Severin pokrčil rameny.

„Ano. To byla cena, a uznávám, že jsem rozhodl za vás. Nebudu předstírat, že lituji, protože ani teď mě lepší řešení nepadá. Chtěl jsem jen, abyste to věděla, doktorko.“

Chtěl znovu vykročit, ale Tanelová mu zastoupila cestu.

„Co vám dnes řekl císař?“

Plukovníkova tvář zůstala tentokrát nehybná. „Připomněl mi rozhovor, který jsme kdysi vedli o jiné záležitosti. Řekl jsem mu tehdy, že nejtěžší není boj začít, ale ve správný čas ukončit. Andrej prohlásil, že můj boj končí. Mám na vybranou – amputace nohy s adekvátní mechanickou náhradou, nebo rezignace a odchod do výslužby.“

„To přece není tak zlé,“ doktorka překvapeně zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že...“

„Že mne propustí? Nebo rovnou zabije, abych náhodou v záchvatu uražené ješitnosti neudělal něco hloupého? Opět zapomínáte, že Andrej není Vitalij.“

„Pak nechápu, v čem je problém. Amputace s plnou náhradou. I s Andrázsiho syndromem a bez neurálního napojení na tom budete líp než teď. Zlepší se vám pohyblivost, zbavíte se bolestí...“

Severin neodpověděl. Jen se díval a Sonja Tanelová se zaražila.

„Tak v tom je ten problém? Vy se té bolesti nechcete zbavit... kvůli ní?“

Ve tváři se jí objevilo pochopení i konsternovaný úžas a plukovník se nevesele usmál.

„Je zmrzačený, starý, neduživý a škaredý a znetvořený, křivý, zlý, hrubý, pošetilý, tupý cele a horší ještě na duchu než těle.* Chápu vás, doktorko. Můžete dodat, že je to další žalostný projev mého selhávajícího úsudku.“

Přednes měl výborný jako vždycky. Sonja Tanelová přivřela oči, ale smích v jejím hrdle odumřel, než stihl vytrysknout. Vážně se na Severina zadívala.

„Ne, plukovníku. Vlastně je to nejhezčí věc, co jsem tu za hodně dlouhou dobu slyšela.“

„Prosím?“ Severin zvedl obočí.

„Pokud se někdo může zamilovat do ženy jako Mericia, pak možná má tenhle palác ještě naději. A nemějte obavy. Myslím, že jestli věci mezi vámi už došly tak daleko, amputovaná noha těžko něco změní. Pokud něco, Její Excellence je velmi... *věrná*.“

To slovo rozhodně nebyl kompliment. Přesto se plukovník Severin poprvé opravdu usmál.

„V tom případě mi bude ctí svěřit se do vaší péče, doktorko.“

*

Sergej Gunneli, Gabriel Esposito a Katrina Sojornerová mlčky

* *William Shakespeare: „Komedie plná omylů“, překlad J. V. Sládek.*

stáli v půlkruhu a dívali se. Šero okolo nich se měnilo v noc. Tiché pomníky zimy, řady kamenných, po kolena vysokých náhrobků, vyrovnaných jako nastoupená armáda, se táhly, kam oko dohlédlo. Dva, na které se dívali, se od nich nijak nelišily – i je už stačil pokrýt poprašek sněhu.

Gabriel si stáhl rukavici, sehnul se a holou dlaní pečlivě smetl sníh nejprve z jednoho náhrobku, pak z druhého. V šeru se leskla vyrytá písmena.

Npor. Charles Harris.

Por. David Patterson.

Pod oběma jmény s daty narození a úmrtí byl přidán strohý epitaf: *Při výkonu služby.*

Čumák popotáhl – těžko říct, jestli za to mohl studený vzduch, nebo něco jiného.

„Mluvil jsem s hlídačem,“ promluvil přiškrceným hlasem. „Dali je sem v noci. Sakra, zasloužili si aspoň pohřeb s vlajkou a čestnou salvou, ne zahrabat potají jak mršiny. Není to fér.“

„Že jsou mrtví, to není fér,“ odsekla Kulka. „Jestli na funusu pár nažehlených kreténů střilelo slepejma, to už je jim putna, a mně zrovna tak.“

„Ale stejně, proč *takhle*?“

„Utajení.“ Gabriel se narovnal. „Císař se snaží všechno zatajit. Napůl jsem čekal, že prostě *zmizí* a my dostaneme lístek na Noctu nebo jinam pěkně daleko.“

„Tomu se taky dívím, že ne, hlavně po tom tvém kousku na Marodce,“ zavrčel Gunneli. „Ten si ještě vypijeme, to vám říkám.“

„No jo pořád.“ Kulka mu věnovala kyselý pohled. „Prostě mi bouchly saze. Po takovém průseru mám snad nárok, a ten dacan si to zasloužil. Kašli už na to. Myslíte, že major ještě žije?“

Gabriel naklonil hlavu stranou. „Kdyby ne, myslím, že by tu

ležel taky. Proč by císař nechal pohřbít jen Tanka s Trapem? Musíme počkat a uvidíme.“

„Počkat na co?“ Gunneli si odfrkl. „Až nás pošlou hlídat na ošetřovně tu nánu, co ji vydávají za císařov... *au!*“

Čumák se předklonil, když ho Katrinin loket trefil do břicha.

„Sklapni!“ zasyčela Kulka a rychle se rozhlédla, naštěstí byl už hřbitov v tuto dobu prázdný. „Když nám to císař nařídí, tak klidně. Gabriel má recht, máme kliku, že jsme dopadli takhle. Držet lajnu a šoupat nohama, to budem. Však není všem dnům konec.“

„Fajn.“ Gunneli s bolestným výrazem pohlédl na hodinky. „Zítřka sem můžeme zajít znovu. Seženu nějaký kytky a Gabriel může vzít pár svíček, ale teď musíme vyrazit. Chci vědět, jak to s nimi vypadá.“

Esposito to schválil kývnutím.

Zamířili ke hřbitovní bráně. Ještě byla otevřená, ale hlídač už netrpělivě přešlapoval vedle ní, odcházeli jako poslední. Nasedli do Espositova vznášedla a za další půlhodinu vyjízďeli výtahem vzhůru do císařského patra paláce. Opět nikdo nepromluvil, ale ticho se z pochmurného rychle měnilo na napjaté.

Když vstoupili, Gunneliho pohled bezděčně zabloudil k prázdné posteli, třetí v řadě nalevo. Poručíka z gardy, který tam do dneška ležel, neznal, ovšem určitě neodešel nikam na procházku.

„Fajn, že jdete,“ promluvil z postele opodál chraplavý hlas. „Už jsem se tu nudil.“

Všichni tři se překvapeně zarazili. Zpod příkrývky vyklouzla ruka, chytila se postele a nadporučík Varga se s námahou posadil. Tělo mu od pasu až po ramena zakrýval obvaz, ale kromě jediné infuze už všechno, na co byl ještě ráno napojený, zmizelo.

„No teda! Chvíli jsem myslel, že mi přescočilo. Jak se cítíš?“

Čumák se zasmál, ale nebylo to upřímné. Hračička měl ve tváři barvu, jakou u člověka ještě neviděl, cosi mezi žlutou a fialovou. Oči se mu kalně leskly. Na dotaz se chabě ušklíbl.

„Kdysi jsem čet o zloději, kterého za trest přivázali na šutr, a nějaký pták mu každý ráno užíral játra. Hned bych si to s tím chlapem vyměnil. Jako bych měl v břicho zašitou živou krysou.“

„Co je to, kurva, za bordel?!“ Kulka rychle došla blíž. „Dostal jsi nový játra. Víím o chlápku, co je měl a ležel po operaci měsíc!“

„Mně to nevykládej. Taky bych si to hned vyměnil tady s těma,“ Hračička chabě mávl rukou po nehybných postavách na okolních postelích. „Císař měl jiný názor.“

„Cože?“

„Je to tak,“ Sonja Tanelová se vynořila ze své kanceláře. „Podle rozkazu Jeho Veličenstva musí být pan Varga co nejdřív znovu schopen služby. Dostává léky na urychlení regenerace a potlačení nežádoucí imunitní odezvy... bohužel s vedlejšími účinky. Ta terapie ale potrvá už jen několik dnů, pak by měly pominout.“

„Aspoň tak,“ zavrčela Kulka a její výraz Gunneliho překvapil. Vlastně najednou vůbec nevypadala tak drsně...

Čumák se kousl do jazyka a poznámky raději spolkl.

„A jak jsi na tom jinak?“ nadhodil. „Informace a tak...“

„Trap, Tank, císařovna... jo. Víím všechno, jestli myslíš tohle.“ Hračička se znovu bolestně ušklíbl. „Taky proto bych nejradši chrápal. Momentálně... mi je dost mizerně i bez toho. Když myslím ještě na tohle, tak –“

„Tak na to nemyslete,“ přerušila ho doktorka. „A lehněte si, ještě nemůžete vstávat.“

Nejlepším důkazem, jak zle se musel cítit, bylo, že se nehádal. Spíš padl, než si lehl zpátky na postel, a zavřel oči. Kulka se na něj zamyšleně dívala, ale Sonja Tanelová už popošla dál

k lůžku, na kterém ležel Patrik Hill. Hlavu měl obvázanou, ale hadičky i infuze stejně jako dýchací maska už zmizely. Gunneli se na doktorku zadíval.

„Jak zlý myslíte, že to bude? Na rovinu.“

„To nevím. Až nebo pokud se vůbec probere, rozhodně nečekejte, že jenom tak vstane a bude zdravý. Hodně lidí by takové zranění hlavy ani nepřežilo, k tomu ten plyn. Může nastat cokoliv, narušená paměť, kognitivní i pohybové poruchy... cokoliv.“

„Pěkný. Fakt pěkný. Čím to je, že když se koukám kolem, připadám si jak v zasraný márnici?“

Do Kulčina tónu se vrátil vztek a Gunneli postřehl, jak sebou doktorka škubla. Nepromluvila, jen gestem ukázala k východu.

V ponurém tichu vyšli ven a teprve tam Čumák znovu promluvil, jenom dvě stručné věty.

„Do hajzlu se vším. Musím se napít.“

„Jo,“ souhlasila Kulka. „Půjdu taky... žádný blbiny, bez obav,“ odpověděla na jeho pohled, než stačil promluvit. „Gabrieli?“

„Ne,“ Esposito zavrtěl hlavou.

„Jasně,“ Kulka se ušklíbla. „Hele, nějaký modlení je Patrikovi stejně platný jako pochcanej sníh. Nechceš se radši normálně ožrat než si pálit prsty v tý graciánský pelešárně?“

„Ne.“

Tentokrát se v Gabrielově hlasu ozvalo ostří. Gunnelimu blesklo hlavou, že Kulka zase hledá spíš rvačku než chlast, a rychle se nadechl, ale zvuk jejího komunikátoru ho přerušil.

Vzápětí se ozval současně Espositův i ten jeho.

„Co je zas?!“

Sojornerová začala přístroj tahat z kapsy, ale Esposito už svůj držel v ruce.

Když se zadíval na displej, zatvářil se zdravou půlkou obličeje tak, že se Gunnelimu sevřel žaludek.

„Zdá se,“ promluvil Gabriel pomalu, „že jsme dostali nové rozkazy. Všichni stejné, předpokládám.“

Čumák konečně vytáhl svůj komunikátor. Pohled na obrazovku, kde místo obvyklé palácové zářila elektronická pečeť samotného císaře, ho vmžiku připravil o náladu na pití. Zato když zprávu otevřel, dostal chuť hodit do sebe na ex celou flašku.

Vážně to bylo lepší a lepší.

*

„Vaše Veličenstvo, v první řadě bych se chtěl hluboce omluvit za to smutné nedorozumění mezi vámi a mojí sestrou. Marina se cítí velmi zahanbena tou záležitostí, douf...“

„To nebylo nedorozumění, barone. Ne z její strany, ani z mé. Co dalšího si přejete projednat?“

Andrej Korwarian seděl v křesle ve své pracovně, ruce položené na skleněné desce stolu. Ztělesněný klid, ale baron Javier Danbar cítil na zádech ledový pot. Mrtvý Alonso. Mrtvý Warren Argayle, nepochybně mrtvý Goran Weber... a všechno ostatní.

Když před lety vypukla vzpoura proti Vitaliji Korwarianovi, byl Javier ještě chlapec. Stěží chápal, co se dělo, ale dobře si pamatoval tu ochromující hrůzu, která se na něj přenesla ze zbytku rodiny, pocit, že celý známý svět okolo se hroutí. Poslední dny byly přesně takové, a touhle audiencí zlý sen vrcholil. Snažil se získat trochu prostoru pokornou omluvou, jenže císař o omluvy nestál a na útěk bylo pozdě. Dlouze se nadechl.

„Vaše Veličenstvo, rád bych si promluvil o tom incidentu provázejícím císařský ples a o smrti mého synovce i dalších lidí. Já... i mnozí jiní pocítujeme velkou bolest nad těmi událostmi. A jsme velmi znepokojeni.“

„Znepokojeni čím?“ Císařův pohled se upíral na baronovu tvář.

„Znepokojeni,“ Danbar znovu nasucho polkl, „pocitem, že jsme klamáni, Vaše Veličenstvo.“

„Naznačujete, že o té události lžu, barone?“

Klidný hlas. Klidný pohled. Danbar chtěl polknout, ale najednou nenašel v ústech dost slin.

„To bych si nikdy nedovolil, Vaše Veličenstvo. Já... i ostatní chápeme, že někdy je v zájmu říše nutné některé informace utajit. Ovšem zemřeli tu lidé. Můj synovec Alonso, syn hraběte Adelarda, dcera barona Nevilla... ten seznam je příliš dlouhý. Kdyby šlo poskytnout alespoň menší náznak...“

Andrej Korwarian se pomalu opřel v křesle. Jeho ruce zmizely pod stolem, a Javier Danbar musel vynaložit veškerou sílu, aby tím směrem s hrůzou nezářal, jestli se neobjeví namířená zbraň.

Ale císař odpověděl stále klidně.

„Shrnu tu situaci, barone – dovolím vám přerušit mě, pokud s něčím nebudete souhlasit. Po tom excesu vaší sestry a smrti synovce jste ztratil všechny důležité konexe v paláci, protože dobře víte, že ani podplukovník Weber se už nevrátí. Zbylí šlechtici to vědí také. Usoudili, že na rozdíl od nich nemůžete nic ztratit, a přiměli vás, ať už jakýmkoli způsobem, jít coby poslíček tlumočit dotazy, které mi nemají odvahu položit osobně. Počítají přirozeně i s tím, že ten pokus skončí vaší smrtí nebo zmizením, ale to bude také odpověď a můj hněv padne pouze na vaši hlavu. Je to správně, barone Danbare?“

„Vaše Veličenstvo, tak bych ne –“

„*Je to správně, barone Danbare?*“

Ostří v císařově hlase se ozvalo náhle jako bleskově tasaný meč. Ten s velkým rubínem v jílcí, spočívající ve stojanu nově

postaveném před vitrínou s kolonizační lodí Adama Korwariana.

Ten, kterým císař před pár dny zabil Warrena Argayla.

Danbar ho koutkem oka stále viděl, měl zbraň na očích od chvíle, kdy vešel do pracovny. S návaem hrůzy mu blesklo hlavou, že teď jde *skutečně* o život.

„Ano, můj pane,“ hlesl tiše. „Správně. Jen prosím, abyste chápal, že to nebylo dobrovolně.“

„Dobrá. Můžete tedy těm, kdo vás poslali, tlumočit moji odpověď. Zapamatujte si ji dobře.“

Vražedný tón z císařova hlasu vyprchal, ale do vřelosti měl stále daleko. Danbar váhavě přikývl.

„Ano, Veličenstvo?“

„Většina urozených obětí té události, včetně vašeho synovce a syna hraběte Adelarda, byla zároveň důstojníky algorské armády. Čestně padli při výkonu služby, a to je vše, co jejich rodiny musí vědět. Ohledně dcery barona Nevilla a zbylých civilních obětí, ty jsou politováníhodné. Můžete ujistit jejich blízké, že pachatelé byli – a ještě *budou* – potrestáni se vši přísností. Jestliže jim toto mé slovo nestačí, mohou přijít za mnou, ovšem osobně. Pokud vyšlou dalšího posla vašeho druhu, ať se napřed ujistí, že je *opravdu* postradatelný. Rozumíte, barone?“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ Javier Danbar rozuměl velmi dobře. „Budu vaše slova tlumočit s potěšením.“

„O tom nepochybuji. Něco dalšího?“

Danbarova úleva se mísila se strachem. Ještě před minutou by to nevypustil z úst, ale teď, když bylo zřejmé, že ho císař hodlá nechat odejít po svých, opatrně kývl.

„Snad... ano, můj pane. Někteří projevíli též obavy o osud Jejího Veličenstva Viktorie...“

„Její Veličenstvo se zotavuje. O řízení zásobování se až do chvíle, kdy bude schopna ho opět převzít, postarám sám.“

Snahy o získání této funkce jsou marné, obavami o Její Veličenstvo se tedy nemusí dále zaobírat. A žádné veřejné polemiky o tomto tématu nehodlám tolerovat – to jim rovněž zdůrazněte, barone.“

Navzdory doznívajícímu strachu Danbar pocítil záchvěv pobavení. Císař skutečně dobře znal své poddané, hlavně ty urozené.

„Rozumím, můj pane,“ uctivě se uklonil. „Pak je to vše. Prosím ještě jednou za promi...“

„Můžete jít, barone.“

Javier Danbar měl co dělat, aby cestou ke dveřím zachoval vhodně důstojnou rychlost chůze. Andrej Korwarian ho nehybně vyprovázel pohledem.

Pak pomalu odsunul křeslo a vstal. Nemusel se dívat na hodiny, aby věděl, jaký je čas. V tuhle dobu vždycky večerel s Viktorií. Teď, stejně jako v posledních dnech, bude jíst sám. Vlastně se vracel ke svým zvykům z doby před jejím příchodem, mělo by to být snadné. Přesto ale něco...

V duchu mávl rukou. Přemýšlet nad tím by nepřineslo užitek.

Zamířil ke druhým dveřím z pracovny, které se před ním poslušně otevřely. Kráčel chodbou ke své jídelně. Nezpomalil, už ho dokonce minul, ale náhle se zastavil a obrátil zpět.

Velké akvárium stálo ve výklenku chodby. Kdysi tu byla vitrína s otcovými oblíbenými zbraněmi, pak dlouhou dobu nic. Rozměrově nicméně akvárium čirou náhodou odpovídalo, a to byl důvod, proč ho nechal umístit sem.

Andrej Korwarian se sklonil a s rukou položenou na horním krytu nádrže se zadíval přes čirou stěnu. Nasvícený korálový útes zářil barvami, ode dna stoupaly k hladině hloučky bublinek. Malé barevné rybky klidně proplouly mezi zelenými lístky rostlin. Dvě nebo tři dokonce připluly až těsně ke sklu,

jako by se snažily zjistit, kdo se na ně dívá, očka jako černé korálky. Viktorii by to jistě přimělo k pousmání. Pamatoval si, jakou radost jí nádrž udělala. Doufal, že se sem přijde podívat, doufal, že uvidí –

Prask!

Na vodní hladinu dopadl úlomek a jako tmavý meteor se snášel ke dnu nádrže. Rybky od skla se rozprchly. Císař pocítil bolest.

Narovnal se a zadíval na pravou ruku. Horní kryt akvária byl prasklý, bezděčně na něj zatlačil tak, až tenký plast povolil. Na dlani se mu leskl krvavý šrám.

Andrej vytáhl kapesník, setřel si krev a urovnal poškozený kryt. Zítra ho nechá vyměnit. Dech měl klidný, obličej nehybný, Přesto ale něco...

Přesto ale něco ztratil.

Otočil se a místo do jídelny se vrátil do pracovny. Usedl zpět ke stolu a položil dlaň na skleněnou desku. Ve vzduchu nad ní se rozzářilo holografické okno. Pár nepostřehnutelných probliknutí a na průsvitném povrchu se začaly objevovat tváře. Většinou muži, tu a tam žena s chladnými, tvrdými výrazy, všichni v uniformách. Pod portréty se míhaly řádky služebních záznamů, přelévaly se, až písmena připomínala bublinky v nádrži před chvílí.

Vedle okna s portréty se otevřelo druhé, na pár vteřin prázdné. Vzápětí ho začala plnit slova nového rozkazu členům císařovny ochranky, aniž by se přitom proud snímků a písma vedle zpomalil.

Večeře mohla počkat. Byl čas začít jednat.

Maják Delrond, Newellské území

„Mám to! Zelená svítí.“

Darren Iverson se spokojeně zazubil a Gil Daley vysoukal hlavu zpod ovládacího panelu, jehož horní kryt byl dosud odstraněn. Nikola pod obnaženými spínači viděla změř elektro-nických desek a drátů. Uprostřed něco zeleně blikalo.

Iverson i Daley vypadali navýsost spokojeně, ale ona cítila lehké zklamání. Po skoro dvou hodinách, co přihlížela, jak se v tom vrtají, čekala trochu víc než jedno zelené světélko.

„Nic ve zlém, ale neměli jsme tohle udělat ještě na Newellu?“ promluvila a Iverson zavrtěl hlavou.

„Napadlo mě to, ale radši ne. Chápejte, bylo by pak až moc jasné, na jakou akci se chystáme.“

„Jo,“ souhlasil Daley. „Tohle je navigační systém, co zaměřuje loď na frekvence majáků. Dneska už je montují nastavené napevno, kvůli bezpečnosti. Představte si to jako rádio, co má z výroby naladěné frekvence stanic a nemůžete je změnit, jenom přepínat. Já ten modul vytáhl, aby se frekvence musely zadávat ručně. Takže teď to naladíme na první frekvenci z toho Darrenova notesu a uvidíme, jestli tam něco je.“

Daley zvedl odložený kryt a začal ho nasazovat zpátky, zatímco Nikola uvažovala.

„Nebylo by bývalo lepší si tohle zjistit předem? Myslím, než jsme nakoupili všechny ty věci? Co když se maják dávno rozbil a prostě nic nevysílá?“

Gil střelil pohledem po Iversonovi a Nikole došlo, že přesně tohle mu nejspíš navrhoval taky, ale Darren se jenom zasmál.

„Pak budeme muset vymyslet plán B.“

Nikola se radši nehodlala ptát, jaký by byl, hlavou jí už táhla jiná znepokojivá myšlenka.

„Pokud maják bude vysílat, *kam* vlastně skočíme? Myslím, kam v reálném prostoru? Měli jste v těch papírech nějaké souřadnice?“

Iverson zavrtěl hlavou. „Ne, ale jde to zhruba odhadnout.“

Bělogvardějský svaz měl jako primární cíl Petersův omyl... tedy, než se zjistilo, že tam ve skutečnosti žádná obyvatelná planeta není. Neví se, jak blízko se stačili dostat. Teď jsme na Delrondu, tahle větev vede taky na Petersův omyl, dodělali ji po kolonizaci Menabaranu, aby to tam mohli zkoumat. Takže nejspíš skočíme zhruba ve stejném směru a budeme pořád na newellském území nebo blízko něj. Jinam to nedává smysl.“

„Chápu,“ kývla Nikola s úlevou. Aspoň to nevypadalo na nějakou výpravu do neznáma.

„Fajn, Darrene,“ Daley dotáhl s puntičkářskou pečlivostí poslední šroub na krytu panelu. „Můžeme to tam naklepat.“

„Tady to je, první souřadnice.“

Iverson vytáhl z náprsní kapsy pečlivě složený list papíru. Obvaz z ruky si už před hodinou odmotal a zahodil, přestože ji ještě nemohl mít úplně zahojenou. Nikola mu nakoukla přes rameno; na listu byl sloupec čtyřiceti čísel úhledně uspořádaných v řadách po pěti. Vypadala naprosto náhodně.

Daley sedl do křesla, prolomil si klouby na prstech, až to zapraskalo, a začal čísla přepisovat na klávesnici před sebou. Každou pětici potvrdil a Nikola viděla, jak na obrazovce zablikala zelená zpráva: **SEKVENCE PŘIJATA**. Po chvíli došlo na poslední pětici a zpráva se změnila.

**FREKVENCE PŘIJATA. VYHLEDÁVÁM SPOJENÍ. ČE-
KEJTE.**

„Tak,“ Daley se viditelně nuceně zasmál. „Teď poznáme, jestli jsme v háji.“

„Jak dlouho to může trvat?“ Nikola sledovala obrazovku.

„To se nedá říct. Záleží na signálu, jak daleko od horizontu majáku jsme. Může to být chvilka, ale taky třeba hodiny...“

Obrazovka blikla.

SPOJENÍ NAVÁZÁNO.

Pod zprávou se objevila další čísla, ale Nikola je nevnímala.

Na dvě vteřiny zavřela oči, zatímco Daley před ní vydal cosi mezi výkřikem a zasténáním.

„Vidíš, Gile?“ Darren Iverson se usmíval od ucha k uchu.
„Říkal jsem ti, že *mám* plán!“

Daley to nekomentoval.

Iverson vklouzl do svého křesla a přehodil na panelu pár spínačů. Hned poté si na hlavu narazil klobouk, dosud pohozený na podlaze. Nikola postřehla, jak se jemné vibrace motoru změnily, a rychle zamířila do volného křesla po Gilově levici. Ten se ohlédl k poslednímu prázdnému sklopnému sedátku, které bylo při opravě lodi nově zabudované vedle vitríny s Darrenovými artefakty.

„Co vaše sestra?“ nadhodil nejistě. „Nepřijde se podívat?“

Nikola uhnula pohledem. „Ne,“ odpověděla krátce.

Neměla chuť to rozvádět. Vysvětlovat, že se s Natalií snažila mluvit, doufala, že ji začátek výpravy konečně odtáhne od křeseb Jacoba Stense a toho krutého truchlení bez slz, které nedokázaly rozptýlit ani léky od Bianky Sorelové. Zbytečně. Gil to možná pochopil, protože jenom přikývl a obrátil se zpátky k panelu.

„Kondenzátory nabité, všechno svítí dobře. Můžeš to napopnout.“

„Jdu na to,“ Iverson položil prst na známý červený spínač.
„Tři. Dva. Jedna. *Ted!*“

Nikola rychle zvedla hlavu k čelnímu oknu, takže jí ten okamžik neunikl – známé bliknutí, když hvězdy náhle změni uspořádání.

Vzápětí musela zavřít oči, protože ji do obličeje udeřilo oslepující světlo. Nadskočila leknutím a slyšela Daleyho zaklení.

„Ztlum to!“ sykl.

Současně se na panelu rozsvítilo několik varovných kontrolek.

Než stačila promluvit, Daley sáhl stranou a stiskl několik knoflíků naráz. Bodavá záře z oken se zmírnila, kontrolky jedna po druhé zhasly.

„Sakra!“ zamumlal Gil. „To bylo těsné.“

„Nejsme nějak blízko?“ hlesla Nikola konečně. Hvězda před oknem vypadala obrovská. Vyplňovala ho úplně celé, žhnula bíložlutě; bylo to jako dívat se skrz ochranné sklo do nitra vysoké pece.

„Vlastně ne,“ promluvil Iverson. „To jenom tahle potvůrka má objem asi tisíc menabaranských sluncí. Pěkná, že?“

Tón hlasu připomínal dítě, které našlo u řeky hezký kamínek.

„Radši nás vem ještě dál,“ požádal Daley. „Ta tvoje potvůrka pěkně topí, nemusíme ty nové štíty takhle trápit.“

Motory už nabíhaly, Nikola znovu cítila známé vibrace.

„Kde to jsme?“ v žaludku jí doznívalo leknutí. „Kde je maják?“

„Zjištění polohy bude trvat. Přes světlo z té mrchy nejsou vidět hvězdy, možná až budeme dál. A maják... támhle? Darrene?“

V Daleyho hlase se ozval údiv. Jak se *Udatný Achilles* otáčel a vzdaloval, do zorného pole čelního okna vplul velký, očividně umělý objekt. Vypadal úplně jinak než majáky, které Nikola dosud viděla. Žádná ramena se solárními panely, jen kompaktní světle šedý válec. Trochu připomínal kávový šálek obrácený dnem vzhůru, bez jediného výčnělku nebo otvoru.

„Jo,“ potvrdil Iverson. „To je on. Viděl jsem je na nákresech, když jsem byl v Petrohradu. Má vlastní reaktor, automatickou jednotku pro údržbu a pár dalších vychytávek. Stavěli majáky na výdrž, aby byly co nejvíc autonomní, jako jejich lodě.“

„Museli být dobří, když vydržel tak dlouho tady,“ ocenil Daley. „Jak se jmenuje?“

„K-59FR,“ Iverson pokrčil rameny. „Bělogvardějský svaz jim jména nedával, ale my bychom mohli. Co *Chcíplej pes*, Gile?“

„Eh... cože?“

„Víc jak dvě stě let tu nikdo nebyl. To je dlouhá doba. Neříká se to, *tady chcípnul pes*?“

Iverson se na Daleyho díval naprosto vážně a Gil se chtěl zasmát, jenomže v té chvíli na panelu něco zablikalo.

„Hele,“ Iverson překvapeně ztuhl. „On se hýbe!“

O vteřinu později už to postřehla i Nikola: *Chcíplej pes*, dosud visící nehybně, se pomalu otáčel. Nebyl to náhodný pohyb, užší strana šálku se viditelně natáčela za lodí a Gil přivřel oči.

„Vzrůstá mi tu hladina energie a radarový signál. Ta věc nás *zaměřuje*. Darrene, pohni. Zmizíme radši dál.“

Rozsvítilo se další světlo a Daley sebou trhl.

„Spojení! Někdo nás volá na staré univerzální frekvenci.“

Iverson místo odpovědi stiskl tlačítko a z reproduktoru vytryskl ostrý, kovový, zjevně umělý hlas.

„*Varování. Neznámá lodi, nacházíte se bez oprávnění v dosahu strategického zařízení Bělogvardějského svazu. Byli jste zaměřeni. Máte jednu minutu na odeslání platného identifikačního kódu. Pak zahájíme palbu. Pokusíte-li se uniknout, zahájíme palbu okamžitě. Opakuji. Máte jednu minutu na zadání platného identifikačního kódu. Padesát devět. Padesát osm...*“

Nikola Vanbergová cítila, jak se jí žaludek mění v hroudu ledu. Gil Daley se s kletbou vymrštil z křesla.

„Ta krabice!“ štěkl. „Byly tam nějaké vojenské kódy!“

Krabice naštěstí ležela na podlaze vedle Iversonovy vitríny. Daley ji obrátil dnem vzhůru, popadl největší desky nacpané šedými newellskými papíry a zběsile jimi začal listovat.

„*Třicet pět. Třicet čtyři.*“